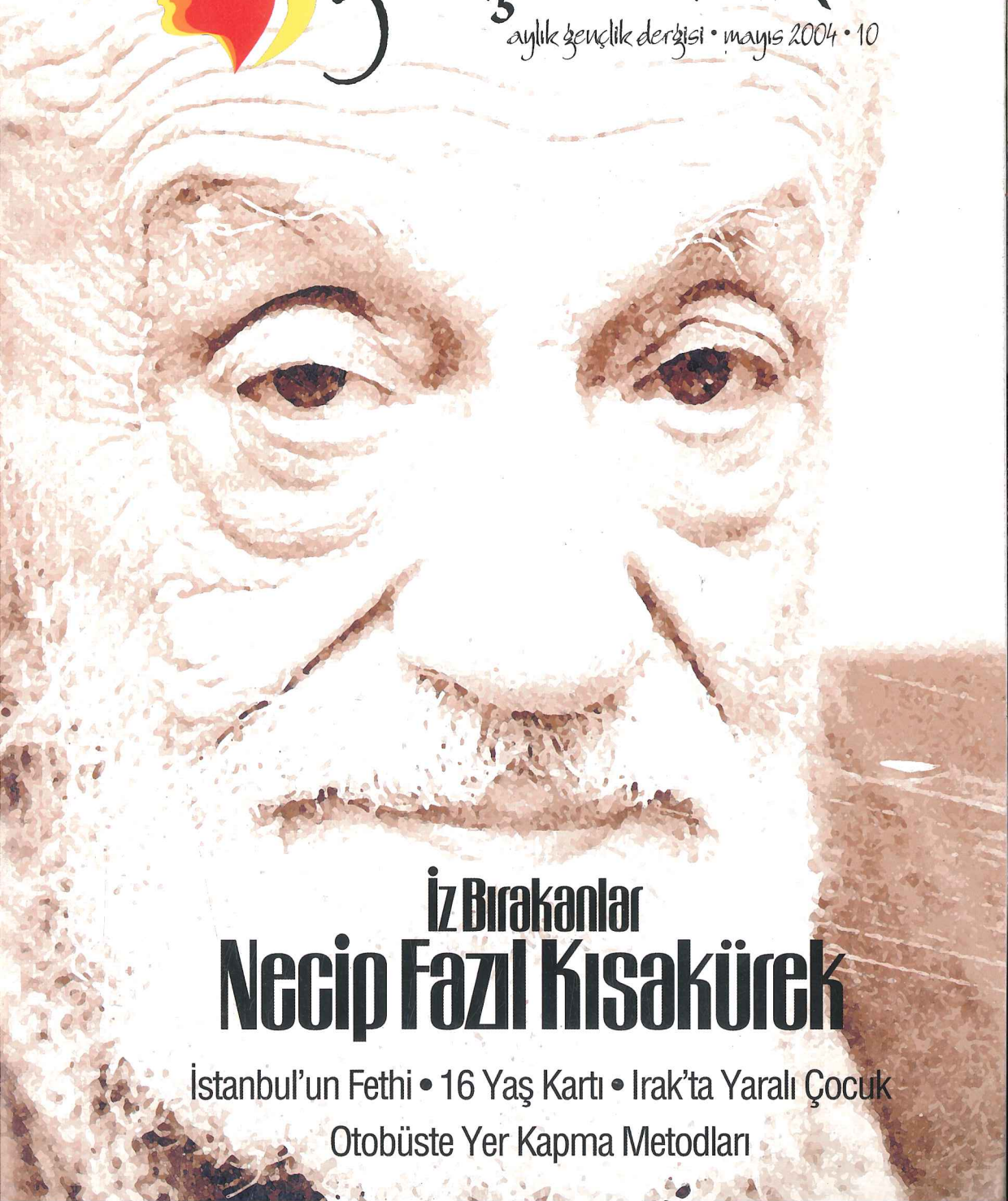

genç öncüler

aylık gençlik dergisi • mayıs 2004 • 10

İz Bırakanlar **Necip Fazıl Kısakürek**

Istanbul'un Fethi • 16 Yaş Kartı • Irak'ta Yaralı Çocuk
Otobüste Yer Kapma Metodları

İçinizdeki insan için bir şey yapın

İçimizde bir insanı büyütüyoruz. Yarın yalnız başımıza kaldığımızda yüzleşeceğimiz insanı büyütüyoruz. Ve o gün aslında hiçbir şey sürpriz olmayacak ve herkes ektigini biçecek.

Kimimiz bir fidan dikecek toprağına. Üç beş zaman sonra yeşerecek, çiçeklenecek... Esen yele, yağan yağmura, uçan kuşa emanet. Bir rüzgarda kırılacak, bir selde kopup gidecek bir fidan. Akasya ağacı gibi çabucak olgunlaşıp en fazla bir mevsimlik ömrü olacak.

Kimimiz bir fidan dikecek toprağına. Suyunu, gübresini alacak, bekleyecek, köklerini yayacak toprağına, mevsimini bekleyecek uzayacak, gelişecek, yayılacak, kollarını açacak gökyüzüne. Çınar ağacı gibi “zamanı eleyecek dört bir yana”, insanlar gelip dinlenecek altında, gölgesinde soluklanacak, kuşlar konacak dallarına. Mevsimler alacak büyümesi ama, belki bir asır da ömrü olacak.

Necip Fazıl'ın da ısrarla üstünde durduğu gençlik işte böyle ortaya çıkacak. Mekanı ve zamanı, en yakınından başlayarak bütün varlığı emanet sorumluluğu içinde taşıyacak gençlik bir çınar gibi yavaş yavaş yetişecek. Ve bu gençliğin tohumlarını Genç Öncüler atacak. Yarınlar için durmadan dinlenmeden çalışacak Genç Öncüler. Onun için Genç Öncüler'e tatil, dinlenme yok. Onun için Genç Öncüler, önümüzdeki yaz tatilini yarınlar için çalışarak geçirecek.

Yeni okul dönemi başlayana dek içinizdeki insana sahip çıkın, onun için bir şey yapın ona Kuran okuyun, onu kitapla besleyin.

Sizi bıraktığımız gibi bulmak istiyoruz, kendinize bakın.

Eylül ayında görüşmek üzere Allah'a emanet olun.

Genç Öncüler

Sahibi

Umransayın Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Yayın Sorumlusu

Zafer Özdemir

Yayın Kurulu

Saliha Can, Ömer Temel,
Elif Yaman, Ömer Özdemir, Muhammed Doğan,
Durmuş Öztürk, M. Çağatay Gör.

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar

Sıla Can, Melek Minus, Esra Karayel,
Betül Kahraman, Şule Özer, Şeyma Özer, Eslem Ay, Şehri
Erbas, Elif Memiş, Sedanur Tezcan, Abdullah Muhsin
Yıldız, Halid Şevkli, Havva Güngör, Nuray Özdemir, Bilal
Kaanlar, Aslı Yaman, Saadet Memişoğlu, Ahmet Yusuf
Özdemir, Şahabettin Akdemir, A.Kadir Zeyd,
Nuray Özdemir, Murat Pala, İbrahim Halil Sarıboğa,
Necati Nidal, Mustafa Emin Büyükoçşkun, Uğur Peker,
Gizem Gündoğdu, Ömer Yaman, Uğur Altun

Adres

Sofular Mah. Yeşil Tekke Sokak No: 4 Fatih-İstanbul
Tel: (0212) 532 51 76-631 13 85
Fax: 534 88 88

genconculer@yahoo.com

genconculer@hotmail.com

Dizgi, İpützen: Genç Öncüler

Kapak Tasarım: Sezer Erdoğan

Baskı: Yıldızlar Matbaacılık

Umransayın Dergisinin Liseli Öğrenciler Tarafından Çıkarılan
Gençlik Ekidir,

5 Necip Fazıl Kısakürek

Saliha Can

9 Biri Bizi Gözetliyor

Melek Minuz

18 16 Yaş Sömürü kartı

Necati Nidal

34 İmam Şamil

Ahmet Yusuf Özdemir

40 Otobüste Yer Kapma
Metodları

Surları Güçlendiriyor Burçları Birleştiriyoruz...

Ömer Miraç Yaman

Bir yeri fethetmek için illa kaleleri yıkmaya ya da aşmaya gerek var mıdır? Acaba kale duvarları örerek de bir şeyleri değiştiremez miyiz?

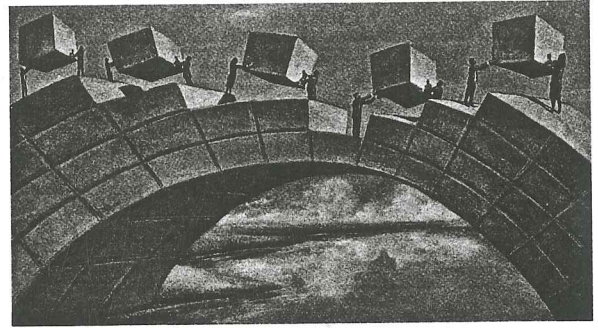
Örnek ve öncü bir kumandan, bundan asırlar önce sıra halinde dizilmiş bir seri suru yıkarak yeni bir dönemin habercisi olmuştu bir şehir, İstanbul için.

Peki biz neyin habercisi olacağız ya da hangi toprağın artçalarına bürüneceğiz...

Şimdi, öylece durup bir an düşünelim; nasıl bir hayatı selamlıyoruz her sabah ve neleri kazanıp-kaybediyoruz koskoca bir gün boyunca. Öyle ya her yanı saran 'Fesad'a ve kirliliğe karşı temiz kalmak, saf-berrak kalmak kolay mı?

Yoksa İblis şöyle dememiş miydi:

"... ben de, gidip senin doğru yolunun üzerinde onlar için pusuya yatacağım ve hem açıktan açığa, hem de akıllarının ermediği yol ve yöntemlerle, sağlarından sollarından sokulacağım onlara: Ve sen onlardan

çoğunu nankör kimseler olarak bulacaksınız." (A'raf Suresi- 16-17. Ayetler)

Peki günümüz iblisleri ne yapıyorlar?

Bir gazeteyi elinize aldığınızda, yahut haftalık bir dergiyi, şöyle bir gazete bayiinin önünden geçtiğinizde, sokakta iki insanın "muhabbet"i sırasında ağızlarından saçılan lakırtılara kulak verdiğinizde, evinizin en mutena ve de korunaklı olması gereken yeri oturma odanızda, hem de ananızın-atanızın yanı başında, üstelik de gözünüzün içine baka baka sürekli konuşan TV'yi izlediğinizde, ucu sonu gelmeyen arkadaş 'geyikler'i'nde ve daha sayamadığımız nice zaman ve zeminde bize sürekli ne

takdim ediyorlar.

Düşünün bir kere, birisi gelip de size aileniz hakkında argo-ileri geri konuşsa o kişiye nasıl muamele edersiniz?

Peki, kız veya erkek kardeşinize, dedeniz veya anneannenize, anneniz veya babanıza hem de siz onların yanında otururken ağız dolusu pislik kusan, hem de bunları ustaca kılıflara bürüyüp çoğu kez de alenen, adına program denen bir biçimde bize yutturmaya uğraşan, namus ve ahlakınıza göz diken 'Büyük Göz'e niye bir şey demiyor, bir şey yapamıyoruz.

Niye kapatmıyoruz?! Niye yırtmıyoruz?! Niye Susturmuyoruz?!

Peki Şimdi Ne Yapalım?

Rabbimiz bizi hiçbir konuda mahzun ve terkedilmiş bırakmadığı gibi, bu Şeytani saldırı ve kuşatma karşısında da bizi yapayalnız ve yardımcısız bırakmaz ve çözümü şöylece dillendirir Kur'an'da:

"Haydi, şimdi onlardan gücünün yettiğini sesinle ayart; atların ve adamlarıyla onların üzerine yüklen ve (böylece) onların, mallarıyla çocuklarıyla [ilgili olarak işleyecekleri günlere] ortak ol; onlara vaadlerde bulun; çünkü [onlar bilmezler ki] Şeytan'ın vaad ettiği her şey sadece akıl çelmek içindir. [Bununla birlikte yine de] bil ki, [Bana güven bağlayan] kullarım üzerinde senin bir etkin olmayacaktır; çünkü kimse Rabbin kadar

güvene layık değildir. " (İsra' Suresi 64-65. Ayetler)

Dolayısıyla şeytanın tüm boş vadelerine, tüm çeldirici akıl oyunlarına karşı direnç gösterecek, yani kalesine yapılan hayasız saldırıları göğüsleyecek bir "Kale Savunması" için öncelikli şart yalnızca ve sadece Rabb'e güvenip, yalnızca ve sadece O'nun kulu (başka hiç kimsenin ve hiçbir şeyin değil) olmaktan geçmektedir.

Ey yüreklerini ellerinde sımsıkı taşıyan, her gittiği yeri kendi rengi ile boyayan Öncüler Kervanı;

Kalelerin, surların ve destansı bir zaferin ayı olan Mayıs ayında bizlere düşen vazife, her bir Rahmani ve Ahlaki tuğlayı kalelerimizi güçlendirerek ve daha önemlisi sınırlarımızı da genişleterek yerlerine muntazaman koymaktır.

Bu duvar işçiliğinde Kur'an'ı her gün tekrar tekrar okumamız ve miracımız olan Namaz'ımızı hakkıyla ifa edişimiz bizim harcımız olacaktır. Hiçbir şart ve zeminde bu ikiliden taviz vermeyeceğiz.

Şeytani kuşatma ve saldırıları önce kendimizden başlayarak, Rahmani bir silkiniş ve uyanışla, adım adım her tuğlayı yerine koyarak ve her seferinde bir adım daha ileri atarak gerçekleştireceğiz.

Öncüler surları dikmeğe başladı, burçlar ise ağır ağır birleşiyor;

Ya Rabbi bize bu kalelere inşa etmeyi nasip eyle...

Amin.

Necip Fazıl Kısakürek

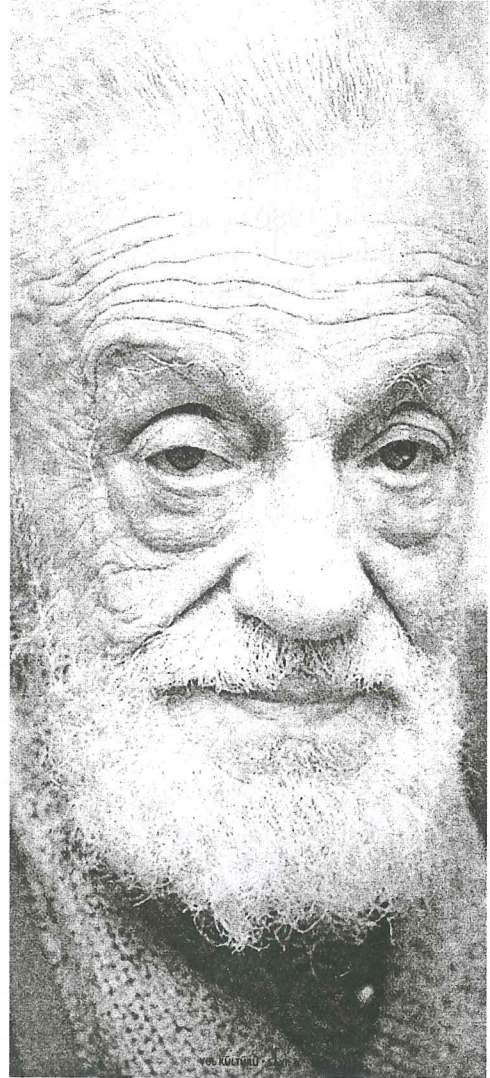
Sıla Can

*'Allah bir!' demektense ecel teri dökerken;
ölüversem, beklenmez anda 'Allah bir' derken...*

Umarım dilediği gibi olmuştur! Bunun gibi nice mısraları önümüze seren Necip Fazıl'ı rahmetle anıyoruz. Kendisi 26 Mayıs 1905'te İstanbul'da doğmuştur. Bu tarihten de 25 Mayıs 1983'e kadar dünya içerisinde çok önemli bir şair, romancı ve tiyatro yazarını barındırmıştır. Çocukluğu büyükbabasıyla birlikte Çemberlitaş'taki konaklarında geçmiştir. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da yapmıştır. Ancak İstanbul darülfununu felsefe bölümündeki öğrenimini yarıda bırakarak 1924'te Paris'e gitmiştir. Paris'de ki Sorbonne üniversitesinde ki felsefe öğrenimini tamamlamasının ardından İstanbul'a geri dönmüştür.

Necip Fazıl'ın hayatına genel olarak bakıldığında hiçbir zaman boş durmamış, kabiliyetinin el verdiği her alanda kendini göstermiştir. 1926-1939 yılları arasında çeşitli bankalarda çalışmış, 1939-1943 arasında da Ankara'da Dil ve Tarih-Cografya Fakültesi Devlet Konservatuvarı'nda, İstanbul'da Güzel Sanatlar Akademisi'nde ders vermiştir.

Yazı yaşamına 1922'de Yeni Mecmua'da, şiirlerinin çıkmasıyla giren Necip Fazıl daha sonra Milli Mecmua'da, Hayat ve Varlık dergilerinde

"Şairliğim on iki yaşında başladı. Annem hastanedeydi. Ziyaretine gitmiştim... Beyaz yatağın örtüsünde, siyah kaplı küçük ve eski bir defter... Bitişikte yatan verimli genç kızın şiirleri varmış defterde... Haberi veren annem, bir an gözlerimin içine bakıp:

- Senin dedi; şair olmanı ne kadar isterdim!
Annemin dileği bana, içimde besleyip de on iki yaşına kadar farkında olmadığım bir şey gibi göründü... Gözlerim, hastahane odasının penceresinde, savrulan kar ve uluyan rüzgara karşı içimden kararımı verdim:
- Şair olacağım!
Ve oldum..."

— N.F.K.

de şiir yayımladı. Sabır taşı adlı oyunuyla 1947 CHP piyes yarışmasında birinci oldu. 1980'de kültür bakanlığı büyük ödülünü İman ve ve İslam atlası adlı kitabı ile 1981 Türkiye Milli Kültür Vakfı kültür armağanını kazandı. Necip Fazıl 1925'de yayınladığı örümcek ağından sonra 1928'de Kaldırımları çıkardı. Bu kitaba adını veren şiir onun ününü doruğa çıkardı

ve Necip Fazıl uzun süre, Kaldırımlar şairi olarak da anıldı. 1931'de üçüncü şiir kitabı ben ve ötesini, hemen ardından da düz yazılarından oluşan birkaç hikaye, birkaç tahlili 1933 yılında çıkardı. 1935'te ilk tiyatro yapıtı Tohum yayınlandı. Bunu Bir Adam Yaratmak (Tek perdelik biraz ağır bir oyun. ilk gittiminde ne olup bittiğini anlamasamda 2. gidişimde bambaşka dersler çıkarabilirim) Künya, Para, Namıdiger parmaksız Salih gibi Oyunlar izledi.

1930'lardan sonra özgün şiir niteliğinden kopan ve mistisizmini İslami değerlere bağlayarak dinsel ve toplumsal bir kavga sanatına yönelen Necip Fazıl Garip Adam'ının ortaya çıkışından sonra şiirden bütünüyle uzaklaşmıştır. Sonsuzluk kazası adlı şiir kitabını 25 yıl bir aradan sonra yayımlandı. Şiiri üstün bir algılama sorunu ve mutlak gerçeği, yanı Tanrıyı arama yolunda sonsuz bir uğraş olarak nitelenen Necip Fazıl, tür şiirinde bir gizem rüzgarı estirerek Fazıl Hüsnü Dağlarca, Cahit Sıtkı Ta-

Kırılır da bir gün bütün dişliler,
Döner, şanlı şanlı çarkımız bizim.
Gökten bir el, yaşlı gözleri siler,
Şenlenir evimiz, barkımız bizim.

Yokuşlar kaybolur, çıkarız düze,
Kavuşuruz, sonu gelmez gündüze,
Sapan taşlarının yanında lüze,
Başka âlemlerden farkımız bizim.

Kurtulur dil, tarih, ahlak ve iman;
Görürler, nasılmış, neymiş kahraman!
Yer ve gök su vermem dediği zaman,
Her tarlayı sular, arkımız bizim...

— N.F.K.

Necip Fazıl hayatında o kadar fazla mahkemelik olmuştur ki, artık kendisinden bıkan hâkim, bir gün Necip Fazıl'a ;

-“Bak, seni bundan böyle bir daha huzurunda görmeyeceğim! . . .” der.

Necip Fazıl, hâkimin bu uyarısını anlamamış gibi sorar:

-“Hâkim bey, yoksa istifa mı ediyorsunuz?”

Necip Fazıl, bir gün vapurla Kadıköy'e geçerken, yanına biri yaklaşarak;

- “Üstad! Peygambere neden gerek duyuldu? Biz insanlar kendi yolumuzu bulabilirdik” der.

Necip Fazıl, ona şu cevabı verir:

- “Ne diye vapura bindin ki, yüzerek geçseydin ya karşıya”

rancı gibi şairleri de etkilemiştir. Güçlü bir tekniğin görüldüğü oyunlarında daha çok korku ve kaygı psikolojisini işlemiş, anı, makale ve inceleme türü yazılarında ise dinsel ve siyasi konuları ele almıştır.

Ona göre;

* şiir cemiyetin rüyasını ayrı bir rüya üslûbıyla anlatan bir tabirname diyebilirsiniz. Bir tabirname ki, o da ayrı bir rüya gibi ayrıca tabire muhtaç...

* bilen ve bilmeyen her ferdimizle hepimiz bu dünyaya, bizzat Allah'ın ferman ettiği gibi, Allah'ı aramaya, bulmaya, onun sırları ve hikmetleri etrafında 'körebe' oynamaya ve ona ibadet etmeye geldik. Onun içindir ki marangoz yonttuğu tahtada onun, politikacı götüğü cemiyette onun, şairde yogurduğu kelimelerde onun sırları ve hikmetleriyle çevrilidir.

* dinin olmadığı yerde hiçbir şey yoktur; yokluk bile yok... şiir ve sanatı hiç yok...

* şair madde değil de mana halinde cami kapılarının önünü dolduran

Allah dilencilerinin en güzeldir.

* Allah'ı bulamamacasına aramak, ebediyen aramak olan şiirin gayesi ilk dayanak ve çıkış noktası olarak dine muhtaçtır.

* sırasıyla buharın, motorun, elektrikliğin, ve atom bombasının ve füzenin şairlerini aramaya mecburuz.

* şiirde gaye, hakta Allah ve mutlak hakikat olarak, dalda sırrilik ve remziliklidir.

Son olarak Necip Fazıl'ın nefis adlı şiiriyle yazımı bitiriyorum ama inanıyorum ki onun gönlümüze yazdığı şiirlerin etkisi hiç bitmeyecek...

Allah'a emanet olun.

*Geceler toprağa benimle inmiş
Kasırğa benimle kopmuş denizde
Sanırım vebalı elim gezinmiş
Çürüyen ağaçta, hasta benizde
Cinnet, şüphe, korku, benim eserim*

*Sıcak kalbinizde gizlidir yerim
Bir kurdum ki sizi hep dış dış yerim*

Ve gezerim hergün elbisenizde...

Düşmanlarımız! .

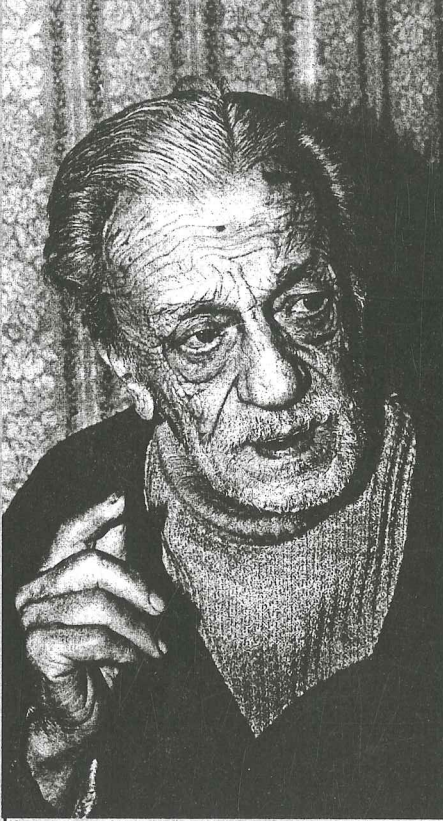
Çatlıyorsun, patlıyorsun! . Çünkü bizim şahsiyetimiz var senin yok! Onun içindir ki, bize ne yapacağınızı, hangi lekeyi ve çamuru atacağınızı bilemiyorsunuz!

Şahsiyet bir kubbe midir; şahsiyetsizlik bir örümcek olur, gelir, onu körletmeye çalışır. Şahsiyet bir tarla midir; şahsiyetsizliğe tarla faresi olmak düşer... Şahsiyet, en nadir ağaçtan bin bir emekle yontulmuş bir tahttır. Şahsiyetsizlik küçülür küçülür nokta kadar bir kurt olur ve en nadir ağacın en mahrem emeklerle yontulu nakışlarını yer.

Çatla, patla! . Sen bugünü kazansan bile biz yarını mutlaka fethedeceğiz...

Necip Fazıl'dan Anılar

İlk ve Son Hitap
(Nazım Hikmet'e)

Nazım Hikmet! .
Nafile çabalıyorsun.
Sana kızmıyorum, kızmayacağım.
Hiçbir operatör, ameliyat masasında kendisini yumruklayan kanserliye, hiçbir gardiyan, parmaklığı içinden kendisine deli diye bağırana çılgına, hiç bir hâkim darağacı önünde küfürler savuran mahkûma kızmaz.
Artık sen benim gözümde hiçbir şeyi temsil etmiyorsun. Ne hokkabaz şiiirini, ne işporta komünizmasını, ne hile ustalığını, ne 24 saatlık reklam açığızlülüğünü... Senin neyine karşılık vereyim. Sana benden daha yakın zümreler bile seni, fikir

ve sanat âdiliğinin, dolandırıcılığının prototipi diye gösteriyorlar. Bana ne düşer... Ölü diriltmekten ve iflas edeni kurtarmaktan âcizim...

İğreniyorum!

Bir hadise oldu mu, o hadisede kurban gidenlerin ailelerine hep aynı şahıslar ve makamlarca çekilen beylik telgraflardan ve üzüntü laflarından iğreniyorum!..

Olanlar ortadayken, hep bugünü yarına erteleyici ve gelmeyecek bir istikbale ısmarlayıcı "cek" ve "cak" edatlarından iğreniyorum!..

Dil ile kalpler arasındaki mesafeden, her akşam başına yorganı çekerçekmez uyuyuveren nefis muhasebesi yoksunu politikacıdan, tecrit kampı ve iman zindanı haline getirdikleri camilere hissizce girip çıkan marka müslümanından...

Çile çekmeden olmaya bakan ezberci medeniyetçiden, hayat ağacını devirmeyi ve nurlu meyveleleriyle ateşe atmaya değişim sayan devrimbazdan ve bunlara inananlardan, kapılanlardan iğreniyorum!...

Ağlayamayan, anlayamayan, yumruğunu sıkamayan insandan iğreniyorum!...

Necip Fazıl'ı, bir işçi sendikasının düzenlediği yemekli bir toplantıya davet etmişler...

Yemektan sonra sendikacıardan biri, Necip Fazıl'a:

- "Üstadım, sendika hakkında bir konuşma yapın da... Millet bilgi sahibi olsun" demiş.

Bunun üzerine Necip Fazıl, ayağa kalkmış, mikrofonu eline almış ve:

- "Zannetmeyin ki yemeğimizi yedim diye gönlünüze göre konuşacağım! . **Sendika, patronun zulmüne karşı kurulmuş ikinci bir zulüm müessesesidir!**" demiş.

Biri Bizi Gözetliyor

Melek Minus

Dünya, binlerce senedir, içindeki canlıları sürekli doldurup boşaltarak ilerleyen büyük bir iletişim aracı gibidir. Milyarlarca insan ve onların sıra dışı hikayeleri, acıları ve sevinçleri ile yaşanıp ortadan kaybolup gidiyor mu? Hayır! Dinimizin bize öğrettiği en önemli şey, bu dünyada yaptığımız her şeyin "Hafaza (Kıramen Katibin) Melekleri" tarafından amel defterimize sürekli kaydedilmekte olduğudur.

Kısacık dünya hayatımızı ve yaşadıklarımızı, alelacele gerçekleştirdiğimiz bir market alışverişine benzetebiliriz. Her tarafta kameralar doludur. Her yapılan hareket kumanda odasından izlenmektedir. Her ürünün üzerindeki barkod eğer o ürünün ücreti ödenmeden dışarı çıkılırsa kapıda sahibini fena halde mahcup edebilmektedir. Herkes özellikle büyük şehirlerde karşılaşmıştır. Çıkıştaki özel elektronik kapıdan çıkan sinir bozucu sesi, market güvenlik elemanlarının rahatsız edici telaşlı koşuşturmaları izler ve hedefteki müşteri kibarca kenara alınır. "Hay Allah, ço-

cuk koymuş" ifadeleri çoğu kez haklı olsa da o an yaşanan "yer yarılrsa da içine girsem" duygusu sahibini haftalarca meşgul edecek kötülüktedir.

İşte bunun gibi; son nefesimizde Cenab-ı Hakkın varlığı ve birliğine olan şahadetimizi yaptıktan sonra esas dünyaya geçiş yapacağız. Trilyonlarca sene ile bile ifade edilemeyecek olan "ebedi" hayat için "60-80 senelik bu dünya hayatı" gerçekten de "iki taşın arasında yapılmış bir alışverişten" farklı değil mi? Efendimiz de zaten dünya hayatının mealen "bir kervanın ağacın altında yaptığı kısa dinlenme" kadar olduğunu ifade ediyor. İnsanın biri sağ tarafında biri sol

tarafında oturmuş iki kaydedici melek (Hafaza Melekleri/Kiramen Kati-bin), kişinin yaptıklarını kaydetmektedir. Günah işlerkenki umursamazlığımızı kırmak için Kur'an-ı Kerim bizi şöyle uyarıyor: "Siz günahları işlerken kulaklarınızın, gözlerinizin ve derilerinizin aleyhinize şahitlik etmesinden sakınmıyordunuz. Yaptıklarınızdan çoğunu Allah'ın bilmediğini sanıyordunuz." (Fussilet Suresi 22. ayet) Peki, Ahiret'te bu pişmanlık duygusunu yaşamamak için neler yapmamız gerekir? Tek çare elimizden geldigince Cenab-ı Hakk'ın huzurunda olduğumuzu unutmamak, eğer bir günah işlemişsek hemen tevbe etmektir. Bir tatlı sözün, bir sadakanın her vakit için alacağımız taze abdestin küçük günahları sileceğini unutmamalıyız. Yoksa Ahiret'te bizi kim kurtarabilir ki? Ayette ne diyor?! "O gün, biz onların ağızlarını mühürleriz. Elleri bize konuşur, ayakları da kazandıklarına şahitlik eder." (Yasin Suresi 65. ayet) Öyle ki bütün azalarımızı, ellerimizi, gözlerimizi aleyhimize şahitlik yapacak işlerde, eylemlerde kullandığımızda ne kadar rahat edeceğimiz aşikâr! Dünyada iken hesap gününü reddeden, hatta alaya alan insanların durumuyla ilgili Cenab-ı Hakk şöyle buyurmaktadır: "Kitap ortaya konur, suçluları, kitabın içindekilerden korkuya kapılmış görürsün. Eyvah bize! Bu nasıl bir kitaptır ki küçük, büyük hiçbir şey bırakmadan hepsini dökmüş derler. Onlar bütün yaptıklarını karşlarında bulurlar. Senin Rabb'in hiç kimseye zulmetmez." (Keyf Suresi 49. ayet)

Herkesin yaptığı iyiliği ve kötülüğü yanında hazır bulacağı günde kişi, kötülükleri ile kendisi arasında uzak bir mesafe bulunmasını ister. Çünkü kişi tüm gizli açık günahlarıyla orada rezil olacaktır. Ama burada mü'min kardeşlerinin şahsi günahlarını araştırmayan, hatta bir şekilde günaha şahit olsa bile onu örtmeye çalışanlar o gün orada mahcup edilemeyeceklerdir. Çünkü Cenab-ı Hakk'ın "Settar"(örtücü) isminin manası bize bunu öğütlemektedir. Başkalarının şahsi günah ve hatalarının duyulmasını mümkünse engellemek gerekmektedir. Ama burada bir nokta var. Kişi, bir yerden sürekli hırsızlık yapmaktadır, biz bu kişinin günahını örtebilir miyiz? Hayır, örtemeyiz. Şahsi günahlarla topluma ve şahıslara karşı işlenmiş planlı suçları birbirinden ayırmamız gerekir. Zararı sadece kendisine dokunacak ve gizlice işlenen günahlar kişiyi ilgilendirir, onu teşhir etmek daha sonra pişman olup vazgeçme şansını ortadan kaldırabilir. Bir Müslümanı küçük düşürmek, şahsiyetini lekelemek, onu rezil etmek için ayıplarını araştırmak büyük bir günahtır.

İşte bu duygular içinde gideceğimiz sonsuzluklar ülkesinde kitabı sağından verilmek cennet müjdesi, solundan verilmek ise cehennem habercisidir.

Rahmeti gazabını aşmış olan Yüce Rabb'imiz (c. c.) hepimize bu duyguyla yaşayıp layıkıyla davranmayı nasip etsin.

Anlamak Zor Sevginin Sihrini...

Esra Karayel

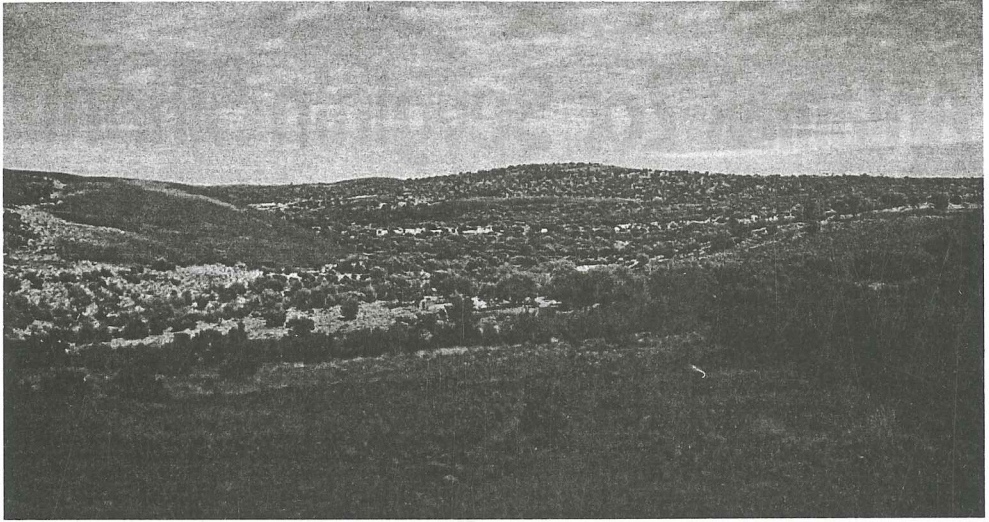

Tattığı birkaç damlaydı ona Kararsız Bulut'u tanıtan. İlk kez olmasının verdiği heyecan ve şaşkınlığı yüreğindeki kıpırtı... Anlayamıyordu etrafını saran, iliklerine kadar giren damlaların geliş sebebini. Lakin inkar etmiyordu Çöl, nedensizce içini hoş edeni. Tek sorun adını koyamıyordu. Ne bildiklerine benziyor, ne de bilmediklerini andırıyordu... Çözmeliydi bu düğümü ve dinmeliydi yüreğindeki bu fırtına... Günlerce düşündü Çöl, hiç olmadığı kadar. Çare yok!.. Aslında der-

man olunması gereken bir deritte yoktu ortada, ama içi huzursuzdu işte. Yapamıyordu sorgulamadan... Tek çare suskunluğuyla seçkinleşen Yağmur' a gitmekti. Hakkında fısıltılar çok gelmişti kulağına ama gözleri hiç görmemişti, dili hiç konuşmamıştı onunla. Merak da ediyordu taa öncelerden, iyi bir fırsattı bu. Bilmediği şeyin adını koyabilmenin verdiği umutla koyuldu yola. Çok sürmedi Yağmur'a ulaşması. Zaman daralmaya yüz tutunca, düşünceler kuşatıverdi etrafını... Nerden başlasam? Nasıl anlatsam? Çekiniyordu da biraz; adını koyamadığı, çözemediği düğümü basit bulur muydu Yağmur? Topladı tüm korkularını, umutlarını dikiliverdi karşısına! Gözlerini dikti gözlerine... Çöl baktı ki Yağmur'un konuşmaya niyeti yok, başladı anlatmaya:

"Ben acizane, kendi halinde garip bir Çöl"düm. Biraz kuru toprağım, birkaçta ağacım vardır. Gönlümün yarısı mutlulukla, yarısı huzursuzlukla uyandım bir sabah. Nedir bu manasız çelişki derken; çok geçmedi, sanki cevap verircesine yaklaştı "Kararsız" dediğim Bulut. Önce. uzaklardan bir

karanlık geliverdi üzerime, deli bir karayel esti sonra... Kendimden geçeresine üşüdüğümü hissettim! Ve sonunda kendi gelip duruverdi üzerimde... Dedim ya, çok kararsızdı bakışlan, anlayamadım... Sonra ıslak bir şeyler tattırdı kurumuş toprağıma. Farkında olmadan bir anda içime çekmemden anladım ki, uzun zamandır tatmamıştım böyle bir şeyi... Yok yok uzun zaman değil, hiç tatmamıştım, yoksa hatırlardım!

İlk başta çok tatlı ve masum geldi bana, sonra daha çok içime çekmeye başlayınca acıttığını hissettim inceden inceye... Garip olansa, hoşuma gitmişti bu acı! Önceleri bilmediğim bir şeyden kaynaklandığını düşündüm bu ilginin... Ama gelip geçici bir ilginin olmadığını anlamam çok uzun sürmedi. Vazgeçemezdim ondan, sonsuzluğun adıydı benim için Kararsız Bulut. Bana huzurun yanında acı da vermesine rağmen daha bir ilgiyle bekler oldum yolunu. Her gelişinde onlarca soru sormama rağmen - pek konuşmayı sevmiyor olacak ki - sus-

kun kalmayı seçiyordu. Ama olsun... Suskunda olsa gelsin, damlarını akıt-sın üzerime istiyordum. istiyordum istemesine de hiç sormuyordum, neden bana geldin daha büyük başka Çöl yok mu diye? Daha verimli, daha güzel... Merak etmiyordum bunu yapış sebebini. Uzun zaman bu hal içinde devam etti. Öylesine alıştım ki ona özlemim her defasında daha da arttı, arttı zapt edilmesi güç kocaman bir devoldu... Ben halimden memnundun da Kararsız Bulut'um isteksiz geliyordu artık, belkide zorla! Bir gün dayanamadım sordum. "Neyin var Kararsız Bulut'um? Bir hata mı ettim?" dedim. Önce hiç konuşmadı, sonra içli bir of çekerek dedi ki: "Ey benim cahil Çöl'üm! Uzun zamandır elimi yüreğine koyup, beni sana gönderenin öğrettigini anlatmaya çalıştım sana... Ama sen hiç merak edip sormadın aslını, içimi acıttın!" dedi. Sözlerinin son hecesi biter bitmez hemen cevap verdim, bahanem hazırdı çoktan(!) "ama nasıl olur? Akıttığın damlalarla içimi acıtan sensin." De-

dim. Hafif alay edercesine gülümsedi, "Senin duyduğun acı hoşuna giderken, benimkisi yakıyor. Sen devamını isterken, ben sonunu istiyorum. İşte aradaki fark bu!.." Ben suçluluğun verdiği şaşkınlıkla gözlerine bakabildim sadece... sonra ekledi: "Yaratan beni sana bilmediğini bildirmeye gönderdi, ama sen anlamadın. Bekli vesile olur diye elimi yüreğine koydum ama sen yine anlamadın. Zevkini tattın, ama nerden geldiğini sordun ey cahil Çöl! Sen de ahir zaman çölllerinden oldun..." dedi ve gitti. Bu sözler saplandı gönlümün taa ortasına... Suçlu olduğumu anlamıştım ama ne çare? Gecikmişim; gitmişti bir kere... Yokluğuna alışmam kolay olmadı. Bana o damlalarından tattırmadan önce daha verimliyken, o gittikten sonra daha çelimsiz oldum. Ağaclarım çoğalacağı yerde azaldı. Geçte olsa her şeyin farkına vardım ama bilmediğimi hâlâ bilemedim. Bulut'umu gönderenin Yaratan olduğunu anladım ama bana öğretmeye gönderdiğinin adını hâlâ bulamadım. Sen söyle Ey yağmur! Bu nasıl bir şey ki kendisini bana böylesine vazgeçil-

mez yaptı? Nasıl ki onsuz anlamsızım? Söyle yağmur! İşte cevabını aradığım bu!..."

Yağmur ilk defa gülümsedi, Çöl ise pür dikkat Yağmur'un dudakları arasından çıkacak bilinmeyi bekliyordu.

Yağmur başını havaya kaldırdı ve sadece şunları söylemekle yetindi:

"Sevgi... adını koyamadığın sevgi. Ama bunu bilmek yetmez çünkü sevmek birbirine bakmaktan çok beraber aynı yöne bakmaktır. Bazen kurtulmak için çırpınmak değil, güvenmek, sadık kalmak, sabırla ve hasretle doğru zamanı beklemek gerek! Bunu unutma..." dedi.

Çöl ise; bilinmeyen bulmacayı çözdürebilmenin verdiği şaşkınlıkla sadece; "Anlamak zormuş sevginin sihri, ben yeni anladım..." diyebildi.

Çöl'ün aklındaki soru işaretleri silinmişti, yok oluvermişti... Artık Kararsız Bulut'unu kendinden çağırırmıyay; zamanın beklemek zamanı olduğunu bilip, gönderenden istiyordu...

Müminin senden alacağı üç nasibi olursa o zaman Muhsinlerden olursun. Şöyle ki:

- 1) ona faydan dokunmuyorsa zararında dokunmasın.
- 2) Onu sevindirmen mümkün değilse bari onu üzmesin.
- 3) Onu övmen mümkün değilse hiç olmazsa kötülemeyesin.

-Yahya bin Muaz

Genç Öncüler Kulüp Çalışmaları

GENÇ ÖNCÜLER KÜLTÜR - SANAT KULÜBÜ

Bizlerle Başlıyor...

Rüzgar bir tufana dönüşüp, tüm çiçekleri parçalarken, ayakta durabilmek için çabalayan küçük bir fidanın hikayesi bizimki...

Bir yerlerde savaş olurken, insanlar katledilirken, çocuklar öldürülürken birilerine söyleyecek sözümüz, sorulacak sorularımız var.

“Herkes Seni Beklerken, Sen Neyi Bekliyorsun?”

“Herkes Beni Beklerken, Ben Neyi Bekliyorum?”

Ahlaksızlık yağmuru bir sağanak gibi üzerimize boşalırken; ilk işimiz elimizdeki semsiyeyi açmak oluyor. Çareyi başkalarında aramaktansa, dönüp kendimizde bulmayı deniyoruz. Ve diyoruz ki; ÇARESİZ DEĞİLSİNİZ, ÇARE ‘SİZ’SİNİZ.

Düşünüp sorguluyoruz; önce kendimizi, “Ben kimim?, Genç Öncü kim?, Görevleri Neler?” sonra hayatı ve yanıtımızı; “HARİTALAR nasıl yalan söyler?, Televizyon kim? Hayatımızdaki görevi ne?, Niye var?... ”

Genç Öncüler yani bizler. Bu ay bir yenilik daha yaparak çıkıyor okurlarının karşısına. Artık her ay dergimizin bir köşesinde Kültür - Sanat kulübünün hazırladığı çalışmalarla buluşacaksınız. Peki Kültür-Sanat kulübünün amacı ne?

* Hepimizin içinde var olan sanat ruhunu canlandırmak.

* Şiir ve edebiyat ruhunu tanıyıp, tanıtmak.

* Kültürel konularda ve sanatın her alanında çalışmalar yapıp dergide sizlerle paylaşmak... akla gelebilecek -Kültür Sanat- ile ilgili görevleri üstlenmek için bir araya gelip kulüp adı altında birleştik. Umarım beğenirsiniz. Allah’a Emanet

BETÜL KAHRAMAN

Kültür-Sanat kulübündeyim çünkü, kültürel ve sanatsal yeteneklerimi geliştirebilmem için ve kendimi bu kulüpte mutlu olabileceğime inandığım için girdim. Araştırma yapmayı, tarihi eserleri ziyaret etmeyi, tiyatroya ve sinemaya gitmeyi sevdiğim için buradayım. Bu kulüpte hedeflerimize ulaşacağımıza inanıyorum. İnsanlarla bilgi alış-verişi içinde olmak beni mutlu ediyor. Yolunuz açık olsun diyorum GENÇ ÖNCÜLER..!

SULE ÖZER

Kültür-Sanat kulübüne girdim çünkü, kendimi bu dalda geliştirmeyi düşündüm. Sanatı her yönüyle araştırmayı, ilgi duyduğum alanları birlik olup paylaşmayı sevdiğim için... Attığımız bu ilk adımların bizim için hayırlı olmasını temenni ediyoruz... Arkadaşlarımızla ve araştırmayı kendine ilke edinmiş, aynı yolda yürüdüğümüz insanlarla hedefimize ulaşırız inşallah...

ŞEYMA ÖZER

Kültür Sanat Kulübündeyim çünkü bana göre kültür sanat diğer dalları bütünüleyen ve kapsamına alan bir sanattır. Bu yaşadığımız dünyada insana en rahat ulaşabilmenin yolu da bazı şeylerin yanlış empoze edilmesi bizim bunları düzeltme çabalarımıza yardımcı olabilecek bir bölüm... Düşünce, faaliyet, konuşmalarımızı ve bunlara benzer birçok insanın özlem duyduğu bu duyguları bastırmak yerine ifade edebilmesini sağlayabilecek en büyük araç ve bana göre de bir amaç içermektedir. Bunun içinde faaliyetlerimizle birlikte amaçlarımıza ulaşabileceğimizin bir göstergesidir de. Eger yaşadığımız toplum yapısından şikayetçiyssek bizlere rahatsızlık veriyorsa düzeltmek, klasikleşmiş sözler yerine harekete geçmenin diğer yolları da kültür sanatla ulaşabileceğimize kalpten inanıyorum.

ESLEM AY

Kültür-Sanat kulübü olarak geçmişe ait neleri yitirdiğimizi neleri yitirmek üzere olduğumuzu anlamak için tarihe ve geçmişimize saygı adına müze gezileri düzenleyebiliriz. Ve bu gezilerden ortak sonuçlar ve yazılar çıkartarak dergiye ekleyebiliriz. Böylelikle yitirdiklerimizden ders alıp elimizdekileri korumak adına bir adım atmış oluruz. Bunların başlangıcı Sultanahmet'teki İslam Eserleri müzesi olabilir. Bir Topkapı Sarayı yada Ayasofya gibi ilgi görmese de içinde çok büyük değerlerimizin bizi beklediği bir müze...

Kültür Sanat Kulübündeyim çünkü paylaşmayı ve insanlarla birlikte bir şeyler yapmayı seviyorum. Öğrenmeyi ve yazmayı seviyorum.

ŞEHRİ ERBAŞ

Kültür-Sanat kulübüne girmemim sebebi, bu klüp her yönüyle bana hitap ediyor. Geziler olsun, sinema tiyatro ve kültürel konular araştırmaları tam benlik.

ELİF MEMİŞ

İnsanların ve dünyanın değiştiği, zamanın para ve çıkara bağlandığı şu günlerde bizler sadece seyirci kalıyorduk. Oysa bir yerlerde insanlar ölüyor. Bir yerlerde haksızca işler yapıyordu. Biz bunlara beraberce ve el ele vererek bir şeyler yapmaya karar verdik. Bunun için hep birlikte Kültür ve Sanat kulübünü kurduk. Önce kendimizden başlayıp amacımız yavaş yavaş adımımızı her yere duyurmak. Belki de bu hayatımda verdiğim en iyi karardı. Şimdi biz hep birlikte tek vücut halinde son hızla işe başladık. Bu ülkenin hatta dünyanın geleceği gençler olarak yola çıktık. Diğer nesillere de öğrendiklerimizi aktarmak ve Kültür-Sanat yağmuru altında ömür boyu ıslanmak dileğiyle...

SEDA NUR TEZCAN

Bir Fransız Gözünden Osmanlı Tekfurun Yanılgısı: Armağanları Vergi Sandı

Abdullah Muhsin Yıldız

Uludağ'ın geçitlerini koruyan kalelerden birinin adı, Belokome (Bilecik) idi. Bu kale Kütahya yolunu gözetliyordu. Her yıl Ertuğrul Bey'in sürülerinin taze ot bulmak için dağlara çıktığı ve indigi zamanlarda bu kalede yaşayan Rumlar, Türklere hakaret ediyorlar, koyun sürülerini dağıtıyorlardı. Yaşlanmış olan Ertuğrul Bey, barış niyetlisi olduğundan Bilecik Tekfur'una şikayette bulundu. Tekfur ise suçu, Bizanslılar'a sopaları ile saldıran Türklerin üzerine attı. Anlaşma yanlısı olan Ertuğrul Bey, sürülerin otlama zamanı, tepelere çıkan Türkler'i silahsız göndermeyi önerdi. Ayrıca, Türklerin iyi niyetlerini açıklamak amacıyla üzerlerindeki değerli eşyalarını da Belokome kalesine rehin bırakmalarını ve geri döndüklerinde eşyalarını almalarını da önerdi.

Tekfur, Ertuğrul Bey'in iyi niyetle yaptığı önerileri kabul etti. Fakat rehin bırakılan eşyaları şatoya götürün Türklerin silahlı adamlar degil, kadınlar olmasını şart koştu. Böylece herhangi bir sürprizin önüne geçece-

gini düşünüyordu.

Ertuğrul Bey, gücüne gitmesine rağmen bu isteği de kabul etti. Rehinler, yıllarca alınıp verildi. Bilecik Tekfuru'nun tutumunu takdir eden Ertuğrul Bey'in oğlu Osman Bey de her yıl sürülerin dönüşünde (Türkmen kadınları tarafından dokunmakta olan tatlı renklerle bezenmiş kilimler ile kuzu postları, örme köseleden at koşumları, bal, kaymak ve yağ gibi)

eşya ve yiyecekleri Tekfur'a armağan ederdi. Ancak Tekfur, Türk geleneğine kendisine verilen armağanları, sanki kendisine bağımlı olan bir aşiretten vergi alır gibi, saygısızca kabul etmeye başladı. Bu durum Osman Bey'in gururuna dokundu. Savaş arkadaşlarından bazılarına, aşiretin yaşlılarına ve babasının üç arkadaşına canını sıkan bu durumu anlattı. Bir plan yapıldı.

Yıllardır süregeldiği gibi, Bilecik Tekfur'una alışılmış armağanları götürən kabile, bu kez, kadınlardan değil de, uzun elbiseler giymiş, başlarında kadın örtüleri olan tepeden tırnağa silahlı altmış savaşıdan oluşacaktı. Kaleden içeri girdiklerinde verilen bir işaretle örtülerini atacaklar, silahlarını çekerek kaleyi ele geçireceklerdi.

Bu sırada da, kale dışındaki çam ormanlarında, yanında seçme yüz atlı

yiğidi ile bekleyecek olan Osman Bey, aynı gece öteki Türk aşiretlerine yaptığı baskından dönecek olan Bilecik Tekfur'unu ve yanındakileri karşılayacaktı.

Olaylar tasarlandığı gibi gerçekleşti. Osman Bey ile Tekfur'un askerleri arasındaki savaş, Ermeni Geçidi denilen yerde gerçekleşti. Osman Bey, hem kale içinde hem de dışında yapılan çatışmalarda büyük üstünlük sağladı. Ne var ki bu kanlı çatışmalar, savaşıtlardan birçoğunun canına mal olmuştu.

Kazanılan bu zafer, Osman Bey'i çok umutlandırdı ve uzun süredir hedeflediği topraklarını genişletme tasarısını pekiştirdi. Uludağ'ın eteklerindeki sonuncu geçidin çıkışında bulunan Karahisar'a sefer düzenledi. Bu savaşı da kazanınca, başkentini Karahisar'a taşıdı.

16 YSK:

16 Yaş Sömürü Kartı

Necati Nidal

Geçenlerde bir reklam panosunda ilginç bir afiş takıldı gözüme. Yahudi sermayeli bir bankanın 18 yaşından küçük gençlere yönelik reklam kampanyasının afişiydi bu. Afişte 16 yaşında süper karizmaya sahip bir "genç" resmi bulunuyordu. Peruk misali uzun kıvrıkcık saçlar, düşük belli bir pantolon, ayagında sınıfsal simge haline gelen malum ayakkabılar, belinden sarkan tasma misali bir zincir ve elinde de bir "kredi kartı"... Bu kartla elaleme hava atacak, daha fazla tüketecek, daha çok harcayacak, yani "sömürecek" ve reklamdaki gibi "karizma" yapacak. Evet **KARİZMA!** Çünkü içinde bulunduğumuz tüketim ve sömürü çağında karizma yahut itibar giyimle, tıknayla, markayla, harcamayla eşdeğer. Bu kifayetsiz, kişiliksiz, kimliksiz, neslin tek amacı da bu değil mi zaten, imaj yapmak, kız tavlama, caddede fink atmak değil mi idealleri, yegane emelleri kaygısız ve boş bir hayat değil mi? Nasıl olsa onların babaları burjuva yahut sermayedar. Bu dolandıran, hortumlayan, işçinin emekçinin hakkını çalan tahakkürlardan ancak böyle bir nesil yetiştirilmeleri beklenir zaten. Üni-

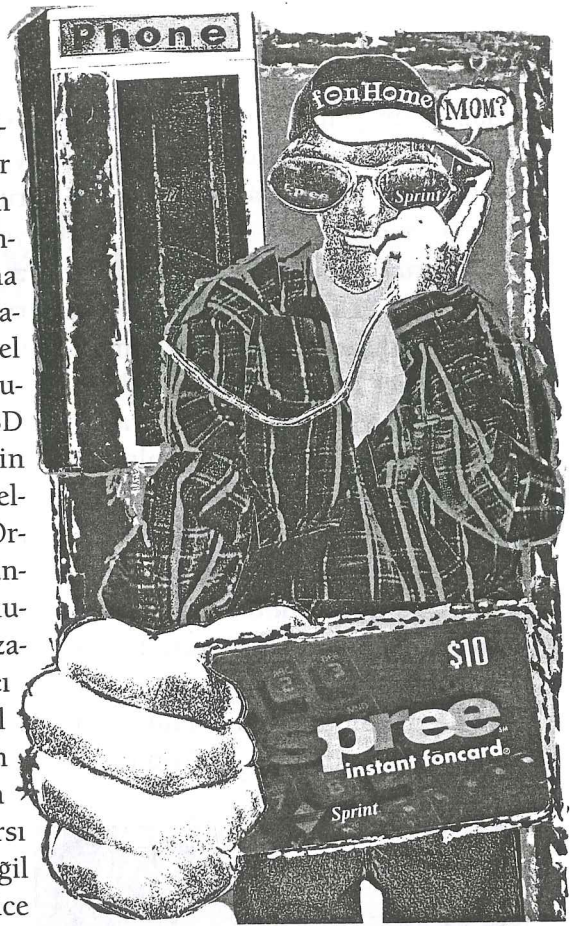
versite kapılarında tartaklanan, ezilen, zulmedilen, horgörülen başörtülülük yahut İHL'li kardeşlerimiz kimin umurunda. Onlar gerici-mürteci zaten, onların bu ülkede yaşamaları ve İslami bir hayat sürdürmeleri imkansız.

Tüm bunlar biraz mecazi olarak ifadelendirilse de ne acıdır ki gerçek ve yaşadığımız acı çektiğimiz olaylar. Küreselleşen ve gün geçtikçe çokulus-

lu şirketlerin hegemonyası altına giren dünyamızda bir yanda savaşlar patlak verir, mazlumlar inim inim inletilirken diğer yanda insanlar günlük hayatlarında her taraftan daha fazla tüketmeye ve harcamaya zorlanılıyor. Bu tüketim çılgınlığının temel faktörü Soğuk Savaş sonrası tek kutuplu hale gelen Dünya’da artan ABD hegemonyası ve küresel ticaretin önündeki tüm insani ve sosyal engellerin kaldırılması. Dünya Ticaret Örgütü ve IMF gibi örgütler öncülüğünde gelişen bu ticaret politikası sonucunda içinde bulunduğumuz manzara çıkıyor ortaya. Tabii bunun acı sonuçlarını da o azgın burjuva değil mazlum halk çekiyor. Ama tüm bunların altında insanın ruhunun derinliklerinde yatan kazanma hırsı ve tamah var. Bu kazanma hırsı değil mi ki yeni pazar bulmak uğruna nice savaşlar çıkartan, milyonlarca insanın ölmesine sebep olan, Dünya’nın ekolojik dengesini bozan ve geri dönülmez bir biçimde yok eden? Fakat çoğu insanın gözleri bu enformasyon bombardımanında sersemlemiş bir vaziyette gerçekleri göremeyecek kadar körelmiş, diğerleri ise gerçeklerden kaçma çabasında. Ama nereye kadar?...

İnsanoğlu hayatı boyunca hep bir şeylerden kaçır durur ama kurtulamaz. Çünkü gerçek eninde sonunda gelip insanın yakasına yapışır tıpkı Azrail gibi. İnanıyorum ki bu günler bitecek ve er ya da geç birileri bu ölü toprağından silkinip ayağı kalkacak Tüm ümmet ve tüm insanlık için kaçınılmaz olan bu silkinme için bir “diri-

liş”e bir “direniş”e ihtiyaç var. Şüphesiz bunu gerçekleştirecek olanlar öncü gençler...

Bu sorumluluğun bilincinde olan yahut olması gereken öncüye büyük sorumluluk düşüyor. Genç öncü kararlı azimli ve dirayetli olmak zorunda. Yusuf’un sabrına, Ali’nin cesaretine, Musa’nın dirayetine sahip olmak zorunda. Okumak, izlemek, dinlemek, kendini geliştirmek, ilim sahibi olmak ve tüm bunları sadece O’nun rızası için yapmak zorunda. Zorluklara göğüs germeyi bilmek, üstün bir tutarlılığa, gerçek bir kararlılığa sahip olmak zorunda. Yol gösterici, aydınlatıcı, öğretici olmak zorunda. Tavırlı, kararlı, radikal olmak zorunda. Bitmeyen bir enerjiye, kaybolmayan bir

şevke, sönmeyen bir imana sahip olmak zonunda. Ve yürümek zorunda, yolundan izinden davasından sapmadan yürümek...

Sömürü düzeni çarklarını işletiyor bizler ise yürüyoruz. Bu vahşi ve amansız gidişatı durdurmak için yürüyoruz. Her ırktan, dilden, renkten, kardeşlerimizle beraber Dünya'nın dört bir yanında zalimin zulmüne karşı savaşıyoruz. Filistin'de, Çeçenistan'da, Filipinler'de, Seattle'da, Irak'ta, Afganistan'da Chiapas'ta yani zulmün ve sömürünün kol gezdiği her toprakta biz varız. Mücahidiz, askeriz, neferiz, direnişçiyiz biz. Eylemimizle, sözümüzle, kalemimizle savaşıyoruz ve bunu sadece O'nun rıza-

sı için yapıyoruz. Eziliyoruz, horlanıyoruz, zulme uğruyoruz ama inanıyoruz, yılmıyoruz. Dimdik ayakta duruyoruz ve birer mümin olarak tavrımızı koruyoruz. Çünkü bizler inanıyoruz. Tek gerçeğe ve tek mutлага inanıyoruz.

Bu satırları noktalarken ÖSS'ye hazırlanan, kariyer peşinde koşan, düzene ayak uydurmaya çalışan, ama hep sömürülen, horlanan ezilen ve uyutulan gençlere bir sözüm var. Gelin siz de bu kervana katılın. Siz de yürüyün bizlerle bu şerefli yolda. Beraberce direnelim zalime ve zulme karşı yarınlarımız için. Susmayalım, yılmayalım, ve yürüyelim hep yürüyelim.

HASRET

*Biz sana hasretiz, sultanım
Seni yaradana kurbanız
Uykusuz gecelerde
Kalbimiz seni istiyor.*

*Beynimiz seni arıyor
Keşke seni görseydik
Ama sen bırakmadın bizi
Her çarpışdın bizim için*

*Çanakkale'de sen vardın
Sakarya'da savaştaydın
Ama istersen dünyalar senin
Yinede sen İslam seçtin
Sıf bizim için....*

Halid Şevkli

Cennet Muhacirleri

Havva Güngör

“Allah yolunda öldürülenlere (şehitlere) ölü demeyin. Bilakis onlardiridirler. Lakin siz onu hissedemez, anlayamazsınız.” (Bakara Suresi 154)

Allah'ın emri ve Habibi'ne nubuvet vermesi ile doğdu İslam. Kıyame- te kadar sürecek, Allah katında makbul olan tek din yine son peygamber Hz. Muhammed (sav) ile tebliğ edildi.

Dava İslam Davası... cihad! İslam'ı gönüllere nakşetmek, hakimiyetin Allah'a ait olduğunu göstermek yolunda Cenab-ı Hakk'ın Kur'an'daki “savaş size farz kılındı...” (Bakara Suresi 216) vahyine uyarak savaştılar.

Şehitler. . o mücahitler ki Allah yolunda canlarını seve seve verdiler. Rableri'nden on kere daha dirilmeyi dileyip, tekrar cihad etmeyi isteyen erler onlar...

Ebu Hureyre (r. a) Peygamberimiz (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

- Şehit ölüm acısından, ancak sizden birinizin karınca ısırmasından duyduğu kadar (bir sızı) duyar. (Tirmizi)

Dinimiz için yürüdü ayakları, davamız için konuştu dilleri ve çoştü gönülleri. Rasul-i Ekrem'in yanındaydı

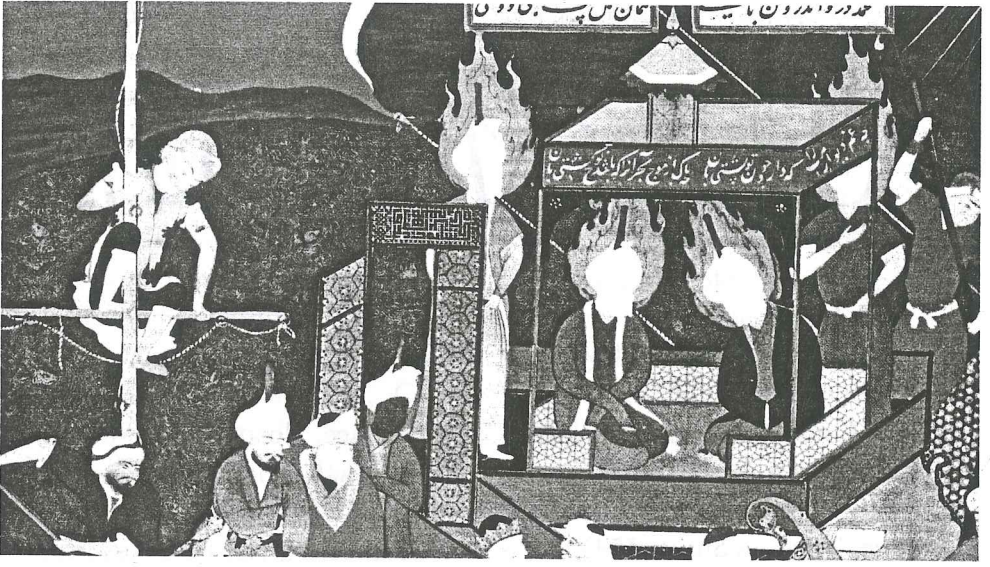
Hiz. Hatice, dostu Ebubekir (ra) ve Zeyd Ashab geldi ardından. Hiçbiri dinini ve Rasulunu bırakmamıştı.

Yasir ailesi, Hz. Hazma, Musab b. Umeyr ve diğer şehit kardeşleri... İmanlarıydı savaşlarda onları ön saf- larda yürüten. Allah'a ve Habibi'ne olan aşklarıydı!

İnkarcıların karşısında susmadılar. Peygamber sünnetine yeri geldi kılıçla-mızrakla, yeri geldi sözle müdahale ederek İslam'ı savundular ve ezilmediler.

Şeyh Şamil, Ömer Muhtar, Ömer

Hattab ve bu ugruda hiçbir endişenin var olmadığını müjdeledikleri, arkalarından gelen diğer şehit kardeşleri...

Yine imanlıydı onları küffar gücü karşısına mücadeleye sevkeden. Allah'a ve Rasûlüne olan aşklarıydı!...

"Bizim uğrumuzda cihad edenleri biz elbette yollarımıza iletiriz. Muhakak ki Allah iyilik edenlerle beraberdir"(Ankebut Suresi 69) mülkün sahibi Yüce Yaratan...

Peygamber efendimiz (sav) "Hadi gökler ve yer kadar geniş olan cenneti kazanmaya kalkın" diyerek ashabını cihada teşvik ederdi. Umeyr şu şiiri okurdu savaşa başlayacağı sıra:

"Takva ahiret ameli, Allah rızası

Ve savaşta sabır göstermekten başka

Hiçbir azığın olmadığı halde Allah'a koşuyorum.

Her azık tükenmeye mahkumdur, Takva, iyilik ve doğruluktan başka...

İnananlar... Çeçenistan da Cehar Dudayev'i, Salman Raduyev'i, Selim-

han Yandarbiyev'i; Bosna'sında Aliya İzzetbegoviç'i unutmamalı! Müslüman Türk Milleti, Çanakkale'sindeki, ülkesinin dört bir yanındaki şehitleri ve haksızlık karşısında susmayan, gerek dilleri ile cihad eden şehitlerini, unutmamalı... unutmaz da!

Müslümanlık kan ağlıyor ey şehitler! Çıkar bir Hazma, Fatihler ve Yavuzlar... var elbette ki yüreği iman ve cihad aşkı ile dolu mücahit ve şehit olma adayları...

Bir Şeyh Ahmet Yasin tekrar doğar!..

Hak batılı yenecek vaadini veren Allah dinini, inanlarını korur ve bu zulüm böyle devam etmez!

"Allah'ın vaadi gerçektir."(El Bida'ye ve'n-Nihaye)

"Onlar ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır."(Casiye Suresi 32)

Allah'ın (c. c) selamı rahmeti, Peygamberinin, ashabının ve tüm şehitlerinin üzerine olsun.

Çocuklar Üzerine Oynanan Büyük Oyun

Elif Yaman

Geçenlerde bir gazete geçti elime. Önceden okunmuş bir gazeteye benziyordu. Magazin sayfalarının kimi yerleri yıpranmış kimi yerleri ise begenilip kesilmişti. Sayfaları ilerlettikçe daha ilk alınmış gibi hiç dokunulmamıştı. Sayfalara baktığımda güncel konulardan derlenmiş haberler bulunmaktaydı. Bir haber başlığı... ABD'NİN ÖZGÜRLEŞTİRDİĞİ ÇOCUK! Haberin başlığı çok dikkatimi çekmişti. Hemen aşağısında bir kız çocuğunun yaralar içindeki yüzünün resmi bulunmaktaydı. Bombaların yarattığı derin yarıklar. Acaba o küçük kız çocuğu o yaraları kaldırabilir miydi? Daha savaşın ne olduğunu bilmeden yarattığı hasarlara katlanabilir miydi? Bunu anlayabilmek için kendinizi o çocuğun yerine koyun. O yaraları siz kendi yüzünüzde olduğunu varsayın. Utanırsınız, kendinizden nefret edersiniz değil mi? Bir çok insan çevresinden çekinir hatta hayattan o anda yok olmak ister. Peki ya o çocuk bunların hangisini yerine getirebilir? Gazetenin altında resmi anlatan çeşitli yorumlar vardı. O çocuk yaralarının dışında annesini ve babasını da yitirmişti. Artık tek başındaydı. Ona bakacak hiç kimsesi kalmamıştı.

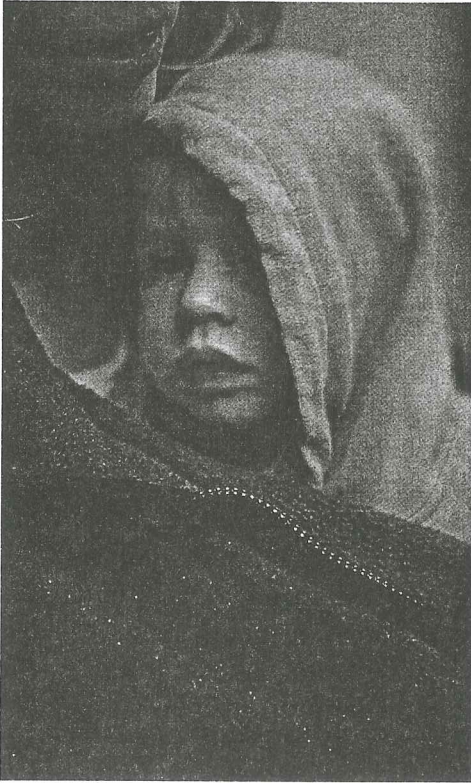

Soruyorum size o çocuğun bu dünyada kendi yaşatlarının mutlu bir şekilde yaşamını sürdürdüğü gibi yaşama hakkı yok mu? Onun istediği tek şey vardı ailesiyle birlikte mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşam sürmek. Sayfanın altında haberin devamında şöyle yazıyordu: "Çocuk ne bilir savaş? Savaş büyüklerin oyunudur." Belki o çocuk bu yaşananları bir oyun gibi görüyordu ama o da anlayamıyordu çünkü daha önce hiç böyle oyun oynamamıştı. Bu oyun Irak'taki müslümanların üzerine ABD tarafından oynanan bir oyun. Bu oyunun en kısa zamanda son bulması dileğiyle. Bütün dualarımız orada ki kardeşlerimiz için olsun...

Çaresizliklere Dolu Bir Umut

Nuray Özdemir

Ebru henüz üç yaşındaydı. Yeni yeni konuşmaya başlamış, o iki kelimeyi yeni yeni telaffuz ediyordu. "Anne" ilk söylediği kelime bu olmuştu. Oysa Emine hanım Ebru'nun her anne deyişinde sanki eriyordu. Çünkü o, anne dediği kişi yani kendisi onun hayatının kararmasına sebep olmuştu.

Belki tam olarak öyle değildi ama o öyle olduğuna inanıyordu.

Ebru lösemi idi. Yani kan kanseri. Bunu da annesinin sütü ve kanı yoluyla kapmıştı. Bu nedenle annesi kendisini sorumlu tutuyordu. Daha hayatının baharında bile değilken bu amansız hastalığa yakalanmıştı. Babası Zeki bey onun tedavisi için her yola başvurdu. Arabasını bile satılığa çıkardı. Çünkü onların durumu pek iyi değildi. En azından Ebru'nun hastalığının tedavisi için gerekli parayı karşılayabilecek kadar değildi. Ebru günlerce, haftalarca hastanelerde kaldı. Çektiği acıları bir kendisi, bir Allah, bir de annesi biliyordu. Çünkü Ebru'nun hastalığı süresince yanından bir an bile ayrılmamış, ona sanki bir ümit olmaya çalışıyordu. O, kızının iyi olması için hayatını, kendi canını bile feda edebilirdi. Kızını çok seviyordu, ama oğlu Sabri'yi de en az onun kadar seviyordu. O da perişan olmuştu. Henüz ilk okula gidiyordu. Bazen babasıyla evde, bazen de komşularında kalıyordu. Zeki bey artık geceleri de çalışmaya başlamıştı. Kahvehane ve işyerleri önünde köfte ekmeği satıyor, çoğalan borçlarını biraz-

cık olsun hafifletmeye çalışıyordu. Ama her şeye rağmen onlar Ebru'nun eve geldiği günlerde onu mutlu edebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Bu arada hasret kaldıkları mutluluğu biraz olsun onlarda yaşıyorlardı. Onlar karşılaştıkları bütün zorluklara rağmen yinede ümitlerini kaybetmiyor ve mutlu olmaya çalışıyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki Yaratılan her şeyin en iyisini bilir ve ondan ümit hiçbir zaman kesilmezdi.

Ebru bir gece aniden rahatsızlandı ve hastaneye kaldırdılar. Doktorlar Ebru'nun gördüğü bunca tedavinin hiçbir işe yaramadığını ve tedaviye yeniden başlanacağını söylüyorlardı. Bu onlar için Ebru'nun ölümünden daha da zordu. Çünkü bunca çektiği acıları tekrar yaşaması, o sayısız iğneler, serumlar, haplar, ilaçlar ve daha nice. Tekrar bunu düşünmek bile istemezlerken başlarına gelmişti. Ama başka çareleri de yoktu. Tedaviler yine başladı. Ebru 5 ay boyunca hiç eve gelemedi ve bu 5 ay içinde her geçen gün daha da güçsüzleşiyordu sanki yakalandığı hastalığa karşı her geçen gün daha da azalıyordu direnci.

Bir gece vaktiydi. Azrail gelmiş Ebru'nun annesiyle vedalaşmasını bekliyordu adeta. Annesinin kucagındaydı ve gözüne uyku girmiyordu Ebru'nun. Annesinden o çok sevdiği ninniye söylemesini istiyordu. Emine hanım 'Dua okuyalım mı?' diyor. Geceğin bir yarısı bu ninni istegine bir anlam vermeye çalışıyordu. Söylenilenlere, duyduklarına sanki anlıyor muşçasına başını sallıyor. Allahım bu acılarım son bulsun diyordu sanki

Ebru. Bir ara uykuya daldı ve büyük acılarla tekrar uyandı. Bu tarifsiz acıları annesine anlatmak istedi. Karnım yanıyor, uyumak istiyorum anne.

Ebru son anlarını yaşıyordu. Artık acıları son bulacaktı. O küçük bedeni acılardan kurtulup Rabbine kavuşacaktı. Emine hanım neler olduğunu anlamaya çalışırken kucagında kızının ölümle pençelediğini akıl etti. Bir an hemşire ve doktorlara seslendi, bağırды ama nafiye. Ebru ölmüştü. Doktorlar başın sağ olsun bunu aylardır biliyorduk zaten, Allah sabır versin dediler. Emine hanım bunları zor duyuyordu. Çünkü o da kızıyla ölmüş gibiydi. Bütün dünyası kararmış herşeyi bitmiş hissetti. Ya ümitleri, kızının iyileşeceği günleri düşünmüş hayal etmişti oysa.

Bu ölüm haberini kabullenmek onlar için hiç kolay olmadı. Ama ölenle ölünmüyor hayat devam ediyordu. İnsan hayatta başına ne gelirse gelsin, sabretmeli, şükretmeliydi. Her hayırda bir şer, her şerde de bir hayır vardır. Çünkü, Ebru'nun ölümünden 5 ay sonra Emine hanım hamile olduğunu öğrendi. Kızının boşlugunu doldurmayacaktı belki ama ona bir teselli kaynağı olacaktı. Her şeyin bittiğini sandığı bir anda Allah onlara yeni bir mutluluğun kapısını açmış ve onlara nur topu gibi bir oğlan çocuğu nasip etmişti. Emine hanım Murat'ını da çok seviyordu. Artık Murat onun en büyük muradı olacaktı. Ebru aklına gelince ise Allah'a şükrediyordu. Biliyordu ki kızı güzel yerlerde Cenab-ı Hakkın güzel mekanındaydı.

Fatih Sultan Mehmet

(1432-1481)

Bilal Kaan

Fatih Sultan Mehmed 29 Mart 1432'de Edirne'de doğdu. Babası Sultan İkinci Murad, annesi Huma Hatun'dur. Fatih Sultan Mehmed, uzun boylu, dolgun yanaklı, kıvrık burunlu, adaleli ve kuvvetli bir padişahı. Devrinin en büyük ulemalarından birisiydi ve yedi yabancı dil bilirdi. Alim, şair ve sanatkarları sık sık toplar ve onlarla sohbet etmekten çok hoşlanırdı. İlginç ve bilinmedik konu-

lar hakkında makaleler yazdırır ve bunları incelerdi. Hocalığını da yapmış olan Akşemsetdin, Fatih Sultan Mehmed'in en çok değer verdiği alimlerden biridir. Fatih Sultan Mehmed, gayet soğukkanlı ve cesurdu. Eşsiz bir komutan ve idareciydi. Yapacağı işlerle ilgili olarak en yakınlarına bile hiçbir şey söylemezdi.

Fatih Sultan Mehmed okumayı çok severdi. Farsça ve Arapça'ya çevrilmiş olan felsefi eserler okurdu. 1466 yılında Batlamyos Haritasını yeniden tercüme ettirip, haritadaki adları Arap harfleriyle yazdırdı. Bilimsel sorunlarda, hangi din ve mezhebe mensup olursa olsun bilgileri korur onlara eserler yazdırırdı. Bilime büyük önem veren Fatih Sultan Mehmed yabancı ülkelerdeki büyük bilgileri İstanbul'a getirtirdi. Nitekim Astronomi bilgini Ali Kuscü kendi döneminde İstanbul'a geldi. Ünlü Ressam Bellini'yi de İstanbul'a davet ederek kendi resmini yaptırdı. Şair ve açık görüşlüydü.

Fatih Sultan Mehmed 1481 yılına kadar hükümdarlık yaptı ve bizzat 25

sefere katıldı. Azim ve irade sahibiydi. Temkinli ve verdiği kararları kesinlikle uygulayan bir kişiliği vardı. Devlet yönetiminde oldukça sertti. Savaşlarda çok cesur olur, bozgunu önlemek için ileri atılarak askerleri savaşa teşvik ederdi.

20 yaşında Osmanlı padişahı olan Sultan İkinci Mehmed, İstanbul'u fethedip 1100 yıllık Doğu Roma İmparatorluğunu ortadan kaldırarak Fatih ünvanını aldı. Hz. Muhammed'in (S. A. V) hadisi şerifinde müjdelediği İstanbul'un fethini gerçekleştiren büyük komutan olmayı da başaran Fatih Sultan Mehmed, yüksek yeteneği ve dehasıyla dost ve düşmanlarına gücünü kabul ettirmiş bir Türk hükümdarıydı. Orta Çağ'ı kapatıp, Yeni çağ'ı açan Cihan İmparatoru Fatih Sultan Mehmed, Nikris hastalığından dolayı 3 Mayıs 1481 günü Maltepe'de vefat etti ve Fatih Camii'nin yanındaki Fatih Türbesi'ne defnedildi.

İstanbul'un Fethi

Fatih Sultan Mehmed padişah, olduktan sonra ilk iş olarak, devamlı ayaklanma çıkaran Karamanoğlu Beyliğine karşı sefere çıktı. Karamanoğlu İbrahim Bey af diledi. Fatih İstanbul'un fethini düşündüğü için onu bağışladı. Fatih Sultan Mehmed, büyük gayesini gerçekleştirmek için, Macarlara, Sırp'lara ve Bizanslılara karşı yumuşak davranıyordu. Amacı Haçlıların birleşmesini önlemek, onları tahrik etmemek ve zaman kazanmaktı.

Bin yıllık tarihinin sonuna gelmiş olan Bizans küçüle küçüle sadece İs-

tanbul şehrinin sınırları içinde hüküm süren bir devlet durumuna düşmüştü. Ancak buna rağmen Bizans'ın varlığı, Balkanlardaki Türk hakimiyeti açısından tehlikeli oluyordu. Bizans İmparatorları, Anadolu'daki çeşitli siyasi güçleri de Osmanlı aleyhine kışkırtmaktan geri kalmıyorlardı. Hatta zaman zaman Osmanlı şehzadeleri arasındaki taht kavgalarına karışıp devletin iç düzenini bozuyorlardı.

İstanbul'un Osmanlı Devleti'nin hakimiyeti altında girmesi, ticari ve kültürel yönden önemli bir avantajın daha ele geçirilmesi demekti. Boğazlar tam anlamıyla kontrol altına alınacak ve bu sayede, Karadeniz ticaret yolları ele geçirilmiş olacaktı. Karamanogulları meselesini çözen Fatih Sultan Mehmed, İstanbul'un fethi için gerekli hazırlıklara başladı. Devrin mühendislerinden Musluhiddin, Saruca Sekban ile Osmanlılara sığınan Macar Urban Edirne'de top dökümü işiyle görevlendirildi. "Şahi" adı verilen bu topların yanında, tekerlekli kuleler ve aşırma güllerin üretilmesi (havan topu) yapılan hazırlıklar arasındaydı. Yaptırılan bu büyük toplar İstanbul'un fethedilmesinde önemli rol oynadı.

Yıldırım Bayezid'in İstanbul kuşatması sırasında yaptırdığı Anadolu Hisarının karşısına, Rumeli Hisarı (Boğazkesen) inşa edildi. Bu sayede Boğazlar'ın kontrolü sağlanacak, deniz yoluyla gelebilecek yardımlara karşı tedbir alınmış olacaktı. 400 parçadan oluşan bir donanma inşa edildi. Turhan Bey komutasındaki bir Osmanlı

donanması Mora'ya gönderildi ve İstanbul'a yardım gelmesi engellendi.

Eflak ve Sırbistan ile var olan barış antlaşmaları yenilendi. Macarlarla da üç yıllık bir antlaşma yapıldı. Osmanlıların bu hazırlıkları karşısında, Bizanslılar da boş durmuyordu. Surlar sağlamlaştırılıyor ve şehre yiyecek depolanıyordu. Ayrıca Bizans İmparatoru Konstantin, Haliç'e bir zincir gerdirerek, buradan gelecek tehlikeyi önlemeye çalıştı. Aynı zamanda Haçlı dünyasından yardım isteniyor, Papa ise yapacağı yardım karşısında Katolik ve Ortodoks kiliselerinin birleştirilmesini istiyordu. Ancak Katoliklerden nefret eden Ortodoks Rumlar, Roma kilisesine bağlanmak istemiyor, "İstanbul'da Kardinal Külâhı görmektense, Türk sarığı görmeye razıyız" diyorlardı.

Fatih Sultan Mehmed, hazırlıklar tamamlandıktan sonra, Bizans İmparatoru Konstantin'e bir elçi gönderecek, kan dökülmeden şehrin teslim edilmesini istedi. Fakat İmparatorдан

gelen savaşa hazırız mesajı üzerine, İstanbul'un kara surları önüne gelen Osmanlı ordusu, 6 Nisan 1453'de kuşatmayı başlattı. Osmanlı donanması ise Haliç'in girişinde ve Sarayburnu önünde demirlemişti. Ordu; merkez, sağ ve sol olarak üç kısma ayrıldı. 19 Nisan'da yapılan ilk saldırıda, tekerlekli kuleler kullanıldı ve bu saldırı ile Topkapı surlarından burçlara kadar yanaşıldı. Osmanlı Ordusundaki er sayısı 150. 000 ile 200. 000 arasındaydı. Bu kuvvetlere Rumeli ve Anadolu beylerine bağlı çeşitli kuvvetler de katılmıştı.

Çok şiddetli çarpışmalar oluyor, Bizanslılar şehri koruyan surların zarar gören bölümlerini hemen tamir ediyorlardı. Venedik ve Cenevizliler de donanmalarıyla Bizans'a yardım ediyorlardı. Fatih Sultan Mehmed Osmanlı donanmasının kuşatma sırasında yeterince kullanılmadığını ve bu yüzden kuşatmanın uzadığını düşünüyordu. İstanbul'un Haliç tarafındaki surlarının zayıf olduğu biliniyor-

du. Bizans bu bölgeye zinciri bu nedenle germiştir. Yüksekten atılan taş güller Bizans donanmasından bazı gemileri batırmıştır fakat bir kısım donanmanın Haliç'e indirilmesi kesin olarak gerekliydi. Fatih Sultan Mehmed, İstanbul'un fethedilmesini kolaylaştıracak önemli kararını verdi. Osmanlı donanmasına ait bazı gemiler karadan çekilerek Haliç'e indirilecekti. Tophane önündeki kıyıda başlayıp Kasımpaşa'ya kadar ulaşan bir güzergah üzerine kızaklar yerleştirildi. Gemilerin, kızakların üzerinden kaydırılabilmesi için, Galata Cenevizlilerinden zeytinyağı, sade yağ ve domuz yağı alınarak kızaklar yağlandı. 21-22 Nisan gecesi 67(yada 72) parça gemi düzeltilmiş yoldan Haliç'e indirildi. Haliç'teki Türk donanmasına ait toplar, surları dövmeye başladı. Ciddi çarpışmalar cereyan etti. Bundan sonraki günlerde top savaşı, ok, tüfek atışları, lağım kazmalar, büyük ve hareketli savaş kulelerinin surlara saldırıları devam etti.

Kuşatmanın uzun sürmesi ve kesin başarıya ulaşamaması askerler arasında endişe yarattı. Ancak, İstanbul'u her ne şartta olursa olsun almayı kararlı olan Fatih Sultan Mehmed kumandanların ve alimlerin de bulunduğu bir toplantı düzenledi. Cesaletlendirici bir konuşma yaptıktan sonra, 29 Mayıs'ta genel saldırının yapılacağına dair kararını açıkladı.

Çarpışmalar sırasında Bizans'ı koruyan surlar üzerinde kapatılması mümkün olmayan gedikler açılmaya başlamıştı. Surlar içerisine küçük sızmalar oluyor, ancak geri püskürtülü-

yordu. İlk defa Ulubatlı Hasan ve arkadaşlarının şehit olmak pahasına tutunmayı başardıkları İstanbul surları, artık direnemiyordu. 53 gün süren ve 19 Nisan, 6 Mayıs, 12 Mayıs ve 29 Mayıs'ta yapılan dört büyük saldırıdan sonra Doğu Roma İmparatorluğu'nun 1125 yıllık başkenti olan İstanbul, 29 Mayıs 1453 salı günü fethedildi.

İstanbul'un fethi, çok önemli sonuçları da beraberinde getirdi. Fatih Sultan Mehmed, İstanbul'un fethinden sonra batıdaki hakimiyeti pekiştirmek, sınırları genişletmek, İslam'ı en uzak yerlere kadar yaymak ve Hıristiyan birliğini bozmak amacıyla Avrupa üzerine bir çok seferler düzenledi. Sırbistan (1454, 1459), Mora (1460), Eflak (1462), Bogdan (1476), Bosna-Hersek, Arnavutluk, Venedik (1463-1479), İtalya (1480) ve Macaristan seferleriyle Osmanlı İmparatorluğu Avrupa'daki hakimiyetini pekiştirdi. Sırbistan Krallığı tamamen ortadan kaldırılıp Osmanlı sancağı haline getirildi, Mora tamamen fethedildi, Eflak Osmanlı eyaleti yapıldı, Bosna tekrar Osmanlı hakimiyetine alındı, Arnavutluk ele geçirildi. 16 yıl süren Osmanlı-Venedik Deniz Savaşları sonunda Venedik barış imzalamayı kabul etti. İtalya'ya yapılan sefer sırasında Roma'nın fethi açısından çok önemli bir merkez olan Otranto, fethedildi ancak Fatih Sultan Mehmed'in ölümü üzerine geri kaybedildi.

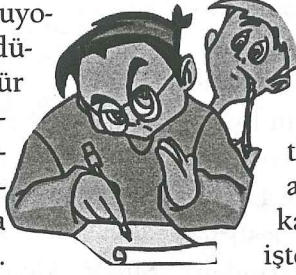
Lise Sıralarından...

Aslı Yaman

Ben bir lisede 2. sınıfı okuyorum. Okulumuzun müdürü değişti. Yeni bir müdür geldi. Hani derler ya gelen gideni aratır diye aynen öyle oldu. Eski müdürümüz yaşlıydı fazla bir otorite kuramıyordu.

Ama yeni müdür geldi eski köye yeni adet getirdi. Neymiş efendim ortak sınav. Ortak sınavı şöyle özetlemek gerekirse; mesela matematikten sınav olunacak. Okulunuzda ne kadar matematik hocası varsa toplanıyor ve zor soruları arka arkaya soruyorlar. Bir de bizim okulda olduğu gibi okulunuzda sıfır vermektan hoşlanan hocalarınız varsa gerisini ne siz düşünün ne de ben düşünüyem.

Bir gün tarihten ortak sınav olacağız. Eger tarihçi gelirse kopya çekmemiz imkansız. (bize diyeceği tek şey kopya çekmeyin yavvvv:) Eee 100 sayfa bu hiç çalışılır mı? Kara kara düşünmeye başladım. Cam kenarında oturuyorum. Bir yandan dışarı izlerken bir yandan da kafamda planlar kuruyorum. Tam camın önüne yaslanırken aklıma önümdeki taşa kopya yazmak geldi. Taş siyah ancak ben yana kayarsam görülür. Ben güzelce yazdım. Sınav saatini bekliyorum. Bir elimde de ıslak mendil bulunduruyorum belli mi olur ya tarihçi gelirse. Yazılı saati geldi. Herkeste büyük bir heyecan kim gelecek acaba. Kapıdan bir ses geldi tarihçi geliyor diye ben

de o telaşla kopyaları sil-dim.

Ama çok zaman geçmeden kapıda duranın analitikçiden başka biri olmadığını anlamıştım. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü ama işten geçmişti ne yazık ki. Fakat sonra nasıl olsa kopya çekilir diye fazla üstünde durmadım. Hoca kağıtları dağıttı. Kopyaları yazarken aklımda kalanları kağıda geçirdim ama ne fayda ancak 4 soru yaptım diğer soruların hiçbirini bilmiyorum. Sorular bana ben sorulara bakıyorum. Herkes kopya çekiyor. Bende çekeceğim ama sıranın altındaki kitapları görüp alıyor. Ne yapsam ne etsem diye düşünürken çantamı yanıma aldım ve kitabı açtım başladım yazmaya 4 soruda kitaptan yazdım etti 8 soru. 1 soruda arkadaştan yazdım ve hocaya kağıdı verdim. İki hafta geçti yazılılar okunacak ben yazılıdan 70 bekliyorum kendimden de çok eminim. Önümde ki arkadaşım da 45 alabilir miyiz diye soruyor bende saçmalama ne 45 i en az 70 alırız diyorum. Ben bunları söyler söylemez hoca ismimi okuyor ve bana 45 aldın diyor. Ben neye uğradığımı anlamadan hocaya boş boş bakıyorum. Arkadaşım da 45 aldı. Bütün sınıfın notları 30 35 40 45 arasında değişiyor. Eee ben olsam ben de anlarım bütün sınıfın kağıtları aynı. Neyse bu da bana lise sıralarından kalan güzel bir anı oldu.

Meleğim

Saadet Memisoğlu

Gurbete giden döner mi dönmez mi belli değil bilirim...

Ne duygular hissedeceğimi bilmiyordum. Nasıl davranmam gerektiğini... Ama içimde bir hüznün vardı ki derinlerden gelen... Hem de ne hüznün. Dilim; "Hadi git anne!" diyordu ama yüreğim parça parça olmuştu. Annemin yüzüne bile bakamıyordum. "Hadi anne git" diyordum. "Babam seni bekliyor. Ardına bakma anne git!" Bunları gözlerine bakarken dile getiriyordum gözlerimle. O da eminim anlıyordur ne demek istediğimi. Bir türlü konuşamıyordum da o yüzden gözlerle anlaşıyorduk. O da bana; "Sana güveniyorum kızım, kardeşlerin sana, sen Allah'a emanet..." derken ağzını bile açamıyordu. Açmak istemiyordu o da benim gibi. Çünkü tek bir hece yeterdi ağlamaya. Hıçkırma hıçkırma ağlamaya tek bir hece yeterdi... Ama ağlamaması gerekti. Üzmemesi gerekti bizi. O ağlarsa biz de ağlardık çünkü. Ama heyhat! Ne mümkün ağlamamak. İnsan memleketini, çocuklarını ardına bırakıp elle-re giderken güler miydi? Herkes yüzüne şimdiden hasretle özlemle bakarken o gülebilir miydi... Yüreği kıyım kıyım kıyılırken gülebilir miydi...

En fazlası bir tebessümdü yapabileceği, ama onunda devamı gözyaşı... Sessiz sessiz akan ve birbirini sürekli takip eden göz yaşları...

En sonunda asla inanmadığım o an geldi. İşte hayatımda ki en değerli varlık şu an önümde duruyordu ama ya yarım saat hatta on beş dakika sonra ne olacaktı?... O zaman da görebilecekmiyim o melek yüzü karşımda? Annemin nereye gittiğinin asıl gittiğinin o zaman farkına vardım. Her şeyi o zaman anladım ya iş isten geçmişti.

İşin kötü yanı da bir kelime bile diyemiyordum. “Anneciğim, Betül sizi çok seviyorum” diyemiyordum. Böyle böyle saniyeler saniyeleri, dakikalar dakikaları kovaladı ikisi birleşip daha bir saat bile demeden annem bana el sallıyordu. Allahım ben mi yanlış görüyorum? Daha bir şey diyemeden mi gidecekti? En sonunda;” Hakkını et anneciğim.” diyebildim. Daha da birşey diyemedim. Dilim varmadı. Göz kapaklarıma kadar dayanan gözyaşları akmak için sanki yalvarıyordu... Ama be ısrarla “N’olur!” diyordum. “Yapmayın sakın bunu!” Sanki onlar da anneciğim o sımsıkı gözlerini, o masum masum bakan... o cennet kokusunu taa içine çekmek istiyorlardı da gözümün önüne bir şerit gibi dizilip hepsi payını almak istiyordu. Sonunda göz kapaklarım da dayanamadı. Onlarda yenik düştü, Betül’ün bilmeden daha nereye gittiğini bilmeden “Ablacığım, ben gidiyorum.” deyişine onlar da yenik düştü. Ve aralarından birkaç tanesi yörüngesini hiç bozmadan birbiri ardına taa içime akıyordu.

İçimde yanan o kor ateşi sanki biraz daha körüklercesine... Allahım gözlerimi hiç kırpmasam da devamı gelmeseydi...

Ve gittiler... Ayakları hep geri itiyordu ama... Döndü bir kez daha baktı şöyle gözünün alabildiğince, çekebildiğince içine havasını memleketin... Sonra yine dönüp yoluna devam etti. Tam köşeyi dönüp gözden kaybolurken son bir kez daha döndü ve “En yakın zamanda bitanem, en yakın zamanda görüşmek üzere, dayan yavrum...” derken bir yandan da elini yavaşça sallıyordu. “Görüşmek üzere bebegim...”

“Görüşmek üzere anneciğim...” O gözden kaybolmuştu bile. Farkına degilim kaç dakika oldu ama sanki karşımda bana bakıyormuş gibi bakıyormuş gibi uzun bir süre ardından elimi salladım. Havas alanına beraber geldiğimiz yengemin eliyle geldim kendime.” “Tamam yenge” dedim ama nasıl dedim bilmiyorum. Bir hece yeterdi ya bana tek bi hece... dememle hıçkırıklara bogulmam bir oldu. Artık tutmuyordum göz yaşlarımı. İstediklileri kadar aksınları. O gitmişti ya... Artık hiç engel olmuyordum onlara nasıl isterlerse öyle aksınları...

İlk günler böyle geçti. Aklıma geldiler ağladım ama kimse anlamasın ağladığımı diye kaç gece bilmem ama yastığım sırsıklam olurdu. Kaç gece bilmem ama gözümde o hiç akmasın dediğim yaşlarla uyanırdım. Ama bugün ağlamamalıydım. Çünkü annemler gideli iki gün olmuştu. Aylardan Haziran... Haziran’ın 26’sı... Çünkü

bugün benim doğum günümdü de ayrıca... O yüzden ağlamamalıydım. Sabah erkenden kalktım Her telefon sesine heyecanlanıyordum. "Hadi, beni kimse aramayacak mı?" diyordum. Oysa bir sürü arkadaşım aramıştı, mesaj çekmişti. E hadi ama başka kimse yok muydu daha arayacak? Saat dokuzu. Tam hayallerim suya düştü derken çalan telefonun sesiyle irkildim ve -bu son ümidimdir artık- telefona heyecanla baktım: "Alo?" dedim ses gelmedi yoksa biri şaka falan mı yapıyor diye düşünürken tekrar, "Alo" dedim. Bu sefer çok derinlerden kulağı tırmalayan bir sesle karşıdan "alo, kızım!" sesini duyunca "Alo!" dedim. "Anneciğim, sen misin?" "Evet yavrum. Nasılsın?" "İyiyim, anneciğim. Ya sen, seni sormalı..." "Bende iyiyim be kızım. Buralar çok güzel inşallah yakında sizleri de aldırırız da tekrar burada mutlu oluruz." "Amin, anneciğim, inşallah. Eee daha da nasılsınız? Babam nasıl, ya Betül? Hemen özletti kendini." "İyi yavrum, hepimiz iyiyiz. Bebeğim doğum günün kutlu olsun. Ne yaptın bu doğum gününde. Kusura bakma bi-

raz geç oldu ama malum saat farkı işte, sen kalktığında biz daha yataklarımızdaydık. Kırılmadın ya kızım?". "Yok anneciğim, niye kırılalım ki? O kadar küçük değilim artık büyüdüm." "Yok yaa? O kadar büyüdün mü sen? Benim gözümde hala bebeksin yavrum, bir türlü büyütemedim seni". "Sen beni merak etme anneciğim. Hem bu doğum günüm her zamankinden güzeldi. Hele sabah çok güzeldi. Çünkü dünyanın en güzel kokusuyla uyandım. Akşam yatarken senin tişörtünü giymiştimde..." Derken biraz gözlerim doldu. Annemde duyulanmış ki sesi titreyerek geliyordu ahizeden." Bitanem ben de her sabah kalkınca sizin resimlerinize bakıyorum. Her sabah güneş her birinizden tatlı tatlı gülücükler getiriyor bana, öyle uyanıyorum. Tabi bende size gönderiyorum alıyormusun bebeğim?" "Almaz mıyım annecim çok güzel bir melek uyurken başucumda bekliyor sabah oluncada öperek uyandırıyor..."

...Ben bir kara ağaç gölgesi buldum, cebimde ümitlerim...

"Sizin en hayırlınız
Kur'an'ı öğrenen ve öğretenidir."
- Hz. Muhammed (sav)

İmam Şamil

Hazırlayan: Ahmet Yusuf Özdemir

Kuzey Kafkasya'nın efsanevi lideri ve "devletleşme" çabalarının en kayda değer ismi İmam Şamil, 1797 yılında Dağıstan'da Gimri (Genu) köyünde dünyaya geldi. Babası bölgenin yerli halklarından Avarlara mensup Dengau Muhammed'dir. Annesi Aşılta Bahu Mesedo, Avar beyi olan Pir Budah'ın kızıdır. Genç yaşında, Rus yayılcılığına karşı Kuzey Kafkasya'da halkı "gazavat"a çağıran Nakşibendi tarikatına dahil oldu. İlk eğitimini Sa-

id Harekani'den aldı. Daha sonra kayınpederi olan Nakşibendi Şeyhi Cemaleddin Gazi Kumuki Efendi'den ders aldı. İmam Hamzat'ın 19 Eylül 1834 Cuma günü Hunzah Camii'nde şehadetinden sonra, 2 Ekim 1834'de Aşilta'da yapılan toplantıda oy birliği ile imamlığa getirildi.

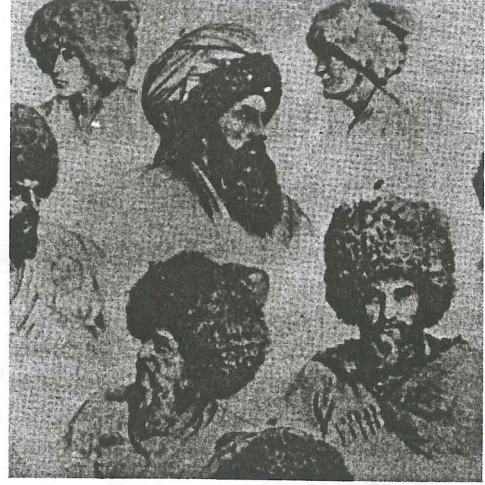
25 Ağustos 1859'da, Gunip kuşatmasında silah bırakıncaya kadar aralıksız mücadeleyi sürdürdü. 1869'a dek Kaluga'da ikamet etti. 1870'te İstanbul üzerinden Hicaz'a geçti.

İmam Şamil, muhtelif zamanlarda beş defa evlendi. Fatimat, Cevheret, Zahidet, Emine ve Şovanat isimindeki zevcelerinden Ahmed Cemaleddin (küçük yaşta öldü), Muhammed Gazi, Muhammed Said, Muhammed Şefi, Cemaleddin ve Muhammed Kamil isimli altı oğlu ile Fatimat, Nafisat, Necabat, Bahu-Mesedu ve Safiyat isimli beş kızı oldu. Yaygın olarak bilinenin aksine, Şamil asla bir "şeyh" değildi; "siyasi otorite"yi temsil eden "imamet" makamında bulunuyordu. Şamil'in ruh ikliminde Molla Cemaleddin'in yeri büyüktü. Hocasının yanında Şamil, baştan beri büyük bir disiplin ile çalışmış, Arap edebiyatını öğrenmiş, mukayeseli ilim dalları

üzerinde çalışmıştı. Büyük yerleşim birimlerinde halkı teşkilatlandırıp, aydınlatmaya çalışan Şamil, Aşilta köyüne yerleşti.

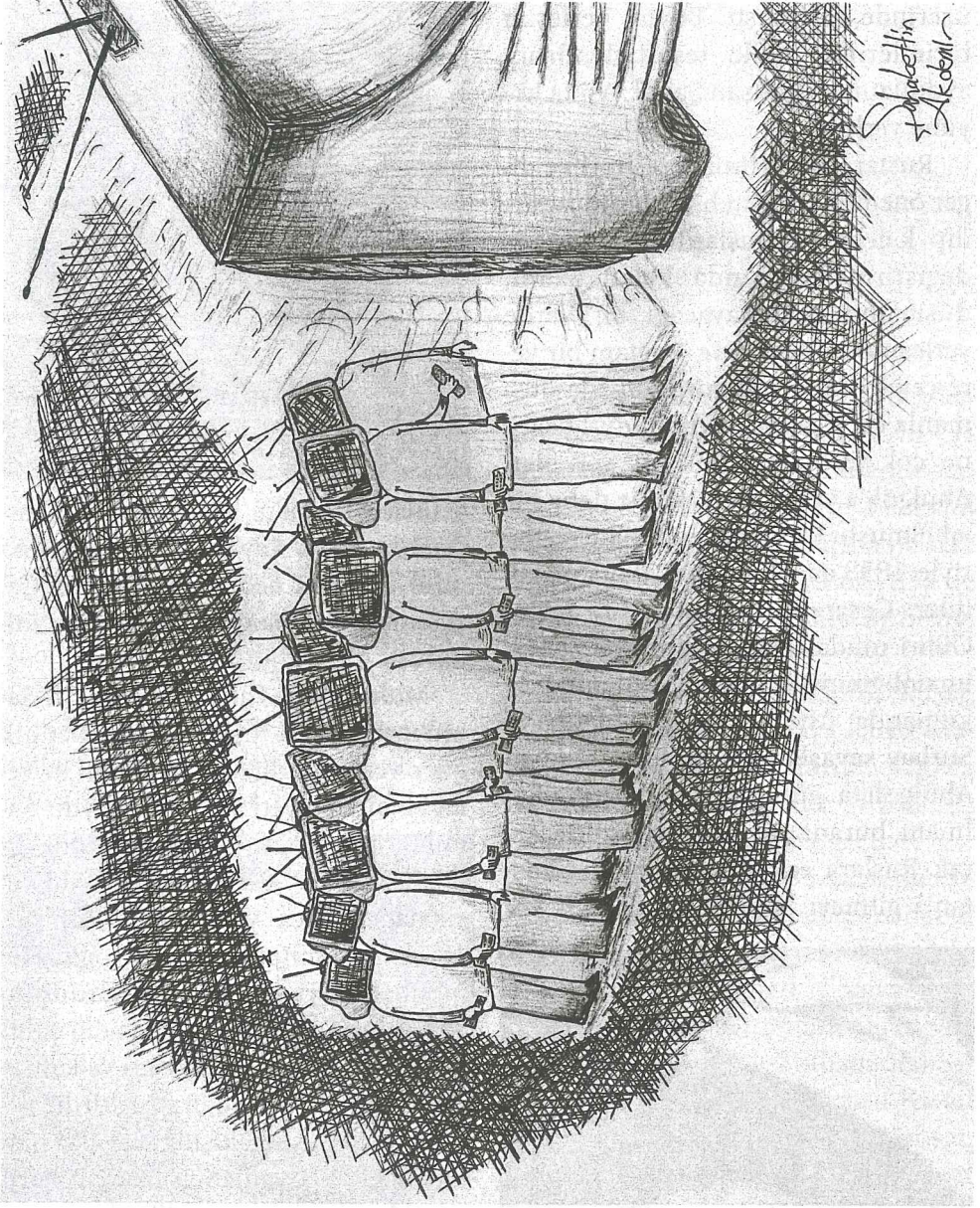
Ruslar 1837 Hunzah, Gimri ve diğer önemli yerleşim birimlerini zaptedip kaleler yapmışlardı. Sık sık yer değiştirmek zorunda kalan Şamil, düşmanın uzanmayacağı bir yerde yerleşmeyi önerenlere "sağlam bir yere çekilelim, kendi yurdumuzda düşmanla çarpışalım" dedi. Bunun üzerine çok güç zaptedilir bir yer olan Ahulghoh'a yerleştiler. Henüz daha bir yıl olmuştu ki; Ruslar bütün kuvvetleriyle 1838'de Ahulghoh'u ablukaya aldılar. Cesaretin mükemmel örneğini Gimri müdafaasında gösteren Şamil, imamlığının ilk büyük imtihanını ve kumanda üstünlüğünü Ahulghoh ve Surbay savaşlarında da ispat etmişti. Ahulghoh'ta günlerce mücadele eden İmam, buradan kuşatmayı gizlice aşarak Ruslara esir düşmeden Çeçenistan'a gitmeyi başardı. Ruslar bu ku-

şatmada İmam'ın bir avuç askeri karşısında 3 bin kayıp vermişti. Başına ödül konmuş olan İmam'ın Rus Çarına meydan okuyan mektupları ünlüdür.

Muhammed Tahir'in vesikalaları Şamil'in hayatına ilişkin aydınlatıcı bilgiler vermektedir. Tahir, Şamil'in vefakar bir maiyeti ve sekreteriydi. Şamil, esaret yıllarında hayatına ilişkin bilgileri dikte ettirmişti. Bu tarihi vesikalar Arapça yazılmıştır. Tahir'in 1882'de ölümünden sonra, oğlu Habibullah eserin yazım işini sürdürdü. Şamil daha genç yaşlarında iken ciddi çalışmaları, spor aktiviteleri ve kahramanlıkları ile adından söz ettirdi. Şamil sadece asker kişiliği ile tanınan biri değildi. Uyguladığı başarılı harp taktiklerinin yanısıra adli, idari ve sivil bir devlet mekanizması geliştirdi. Medreselerdeki tedrisata ehemmiyet verdi, fikir ve sanat sahasında büyük adımlar attı. Tarihteki en büyük gerilla lideri sayılan Şamil 4 Şubat 1871'de yetmiş dört yaşında Medine'de vefat etti. Cennet-ül Baki mezarlığına defnedildi.

Bir milletin kültürünü kontrol etmek, o milletin dilini kontrol etmekle; bir milleti imha ise nesilleri mazisinden, tarihinden ve bilhassa milli ve manevi degerlerinden koparmakla mümkündür.

Çiçeklerimden Bir Demet -2

salıha can

Bugün canım yataktan hiç kalkmak istemiyor. Bir sağa bir sola dönüp uykumu bu günün bitişine kadar saklamak istiyorum. Dışarıda ki kuş sesleri kulağımı tırmaıyor, ısrarla içeri girmek isteyen güneş canımı sıkıyor sanki mutfakta çaydanlığın içinde ki suyun yerinde ben varım. Ruhum daralıyor...

En sonunda kalkıyorum yataktan; suratım asık, dokunsalar ağlayacağım, hem de ne ağlamak! Babam odanın kapısını aralayıp bana bakıyor. Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve yere bakıyorum. Gerçi o olaydan sonra her gün böyleyim ama bugün daha bir yanıyor içim! Babam da bunu anlamış gibi bir şey demiyor. 'İstersen...' ile başlayacak bir cümle kuracakken 'istemiyorum! Hiçbir şey istemiyorum!' diye çıkışıyorum oncağıza. Oysa ki onun ne suçu var? 'peki' diyor babam. İçeride biraz oyalanıp onun gitmesini bekliyorum. Dışarı çıkarsam güçsüzlüğümün babam tarafından da olsa anlaşılmasından korkuyorum. O gittikten sonra banyoda on dakika boyunca açık olan musluktan akan suyun sesini duyuyorum. Arada bir yüzüme su çarpıyor ve yine suyun sesini dinliyorum. Aynadaki ben ba-

na ağlıyorsun dedikçe daha çok yüzümü suyla yıkıyorum. 'hayır! Ağlamıyorum. Onlar su damlacıkları diyorum'.

İçeride kahvaltı masasının üzerinde bir not var. SAKIN İSYAN ETME! SEN GÜÇLÜ BİR KIZSIN BUNU DA ATLATACAĞSIN!... BABAN... yazıyordu. Yüzümde belli belirsiz bir tebessüm, özenle hazırlanmış o sofraya bir de elimdeki o nota bakıyorum. Ne anlamı var ki bunların? O olmadıktan sonra... ev beni boguyor. Her yerde onun anısı, onun sıcaklığı, onun tebensümü, onun sesi... çıldıracağım! Allah'ım sen bana yardım et. Yok! Yok! Evde duramayacağım. En iyisi

dışarı çıkmak. Çabucak giyinip kendimi sokağa atıyorum. Çok fazla kişi yok aslında sokakta, olanlardan ise resmen kaçıyorum. Yüzüme bakıp kimsesizliğimin, güçsüzlüğümün anlaşılmasından çekiniyorum. Sanki anlayıp bir kötülük yapacaklar bana. Alay edecekler benimle.

Ve sahildeyim. Onunla hep buraya gelirdik canımız sıkıldığında. Şimdi ise mayıs ayının bu güzel Pazar gününde yapayalnız içimdeki çığlıklarım buradayım. Ayaklarımı sürte sürte yürüyorum. Ellerim de cepte. Yanımda olsaydı çok kızardı. Kızım düzgün yürü derdi. Keşke olsa da kızı bana bağırса ama yok artık o yok işte! Yoruldum! İleri de ki bankta yaşlı şeker mi şeker bir ninenin yalnız oturup uzaklara baktığını görünce gayri ihtiyari kendimi onun yanında

oturuyor buluverdim. Şimdi artık beraber bakıyorduk uzaklara... bir ara kafasını çevirip bana baktı. Ona bakmadan yüzünde ki acı tebessümü hissetmişim. Eyvahlar! Çok mu belliydi yüzümden her şey? Kaşlarımı biraz daha çatıp uzaklara bakmaya devam ettim. Önümüzden bir anne bir kız çocuğu geçti. Kocaman bir paket vardı annesinin elinde kızın elinde ise bir kumbara. Belli ki anneler gününe özel bir hediye almıştı, kumbarasında onca uğraşlar sonucunda biriktirdiği parasıyla. Onlar önümüzden geçip giderlerken ben dişlerimi sıkıyordum ellerim titriyordu. O kızın yerinde olabilmek için neler vermezdim. Yanımdaki ninecik de gövdesini iyice bana doğru dönmüştü. Sanki ona yaslanmamı bekliyordu. Nitekim de öyle oldu. Kendimi sıkmaktan kıpkırmızı kesilmişim. Bir an ne olduğunu anlamadan gövdem ona doğru kaymaya başladı. Başımı onun göğsünde bulduğumda bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, diğer yandan da ağızdan iki kelimededen oluşan bir cümle dökülüyoruydu. ANNEMİ ÖZLEDİM!

Bugün onun günü ama o yanımda yok. Tek bugün değil hiçbir zaman olmayacak yanımda. Yalnızım. Kimse beni anlamıyor. Onun sıcaklığını, onun sesini özledim, ona sarılıp yanığına kocaman bir öpücük bırakabilmeyi o kadar isterdim ki! Ben daha çok küçüğüm onsuz ne yaparım ki? Eve girdiğim her Allah'ın günü evde beni bekleyen bir insanın artık olmaması, ne kadar berbat bir şey! Onun yastığında yatıyorum, namazım da

onun başörtüsünü takıyorum! Onun beni bir kere daha 'kızım' deyip beni kucaklaması için neler vermezdim! Neden beni yanına almadı ki? Neden benim annem öldü ki?

Yaşlı teyze bu raddede saçımı okşamayı bırakıp beni var gücüyle sarstı. Ve elinde ki mendili bana uzattı. 'Kendine gel. Başta söylediklerin acını ifadendi ama sonradan farkında değilsin belki ama isyana sürüklendin. Bu senin gibi bir kıza yakışır mı? Ne demek benim annem? Allah'a hesap sorma hakkını nereden buluyorsun? Acın büyük anlıyorum ancak ağlayıp isyan etmen hem anneni sana getirmez hem de seni günaha sürükler. Annemi kaybettiminde benim de verdiğim tepkiler seninle aynıydı. Ama zamanla hayata daha bir sıkı sarıldım. Çünkü biliyordum ki annem çok iyi bir insandı. Eger bende iyi olursam ölünce onu görmeme izin verirler. Şu yaşıma geldim. Daha ölmedim ama Allah'a olan inancımı hiç kaybetmedim. Çevremde kimsem kalmadı ama Allah'ın benim yanımda olması yeter de artar bile. O yüzden yalnız değilsin kimsen olmasa bile Rabbin her daim yanında olacaktır ona iman ettiğin sürece. Eminim ki annen seni böyle görmek istemezdi. Mutlu olmanı dilerdi ve duanı beklerdi...

O bayanı dinlerken gözyaşlarım durulmuş bir vaziyette uzaklara bakıyordum ama bu sefer içim daha bir rahattı. Ve içimde ölünce annemle buluşabilmenin temennisi vardı. Tam o teyzeciğe teşekkür edecekken bir de baktım ki yanımda yok! Neyse

Allah razı olsun ondan. Eve dönerken ağlamanın bana verdiği bir rahatlıkla anneme dua edip duruyordum. Onu çok sevdiğimi, özlediğimi ama onun mutluluğu için güçlü olmam gerektiğini söyleyip durdum. Bende farkındaydım yine üzüleceğimin, yine ağlayacağımın ama elimden geleni yapacağımın da bilincindeydim.

Son olarak; TÜM GENÇ ÖNCÜLERİN ANNELER GÜNÜNÜ KUTLAR VE ANNELERİMİZE OLAN SEVGİLERİMİZİ BİR GÜNE SIKIŞTIRMAMAMIZI HATIRLATIRIM. UNUTMAYALIM Kİ CENNET ANNELERİN AYAKLARI ALTINDADIR !

Allah'a emanet olun...

Otobüste Yer Kapma Metodları

Gizem Gündoğdu

Otobüse bindiniz, her yerinizden yorgunluk akıyor, çantanız yerin çekim kuvvetinin ve içindeki -ağır- derslerin (kinaye sanatı) etkisiyle omzunuzdan aşağı kayıyor. Elinizdeki poşette bugünkü işkencenin (beden dersi) kâhınlıları can çekişiyor... Tam siz ruh modundayken bir yer boşalıyor ve adeta kendine doğru sizi çekiyor, emin adımlarla “oley bacaklarım bayram edecek, omuzlarım eski konumuna kavuşacak” derken, sizden daha hızlı, daha çevik ve daha atılgan biri geliyor ve yerinizi kapıyor... Anlayacağınız tam bir “sana sevdanın yolları bana kurşunlar” durumu... “Ya sabır” çekerek beklemeye devam ediyorsunuz, tabi bu arada otobüsün fiziksel ve en önemlisi ruhsal portresinden bahsetmek gerekli: Her zamanki gibi sıkış-tıkış,

millet tutunmaya bile gereksinim duymadan birbirine yaslı biçimde gidiyor, yaşlı amcalarımızın gözleri “bana bir yer veren yok mu” derken, teyzelerimiz “hani bana, hani bana” şeklinde olaydan pay çıkarmaya çalışmakta... Küçük çocuklar zırlarken, anneleri eraftaki sevimli insanları gösterip “bak ablanın iğnesi var” tarzında, aslında çocuğu değil korkutmak, ürkütmeyen bir hava içindeler. Çocuk bir diyebilse “Anne yaa, bırak bu klişeleşmiş hikayeleri, biraz orijinal bir şeyler bul, -bak teyze bilgisayara virüs atar sonra, sus yoksa en son aldığım CD’yi şu çocuğa veririm...” ama daha hayatın çemberinden geçmemiş, önce klişeyi öğrenecek, sonra

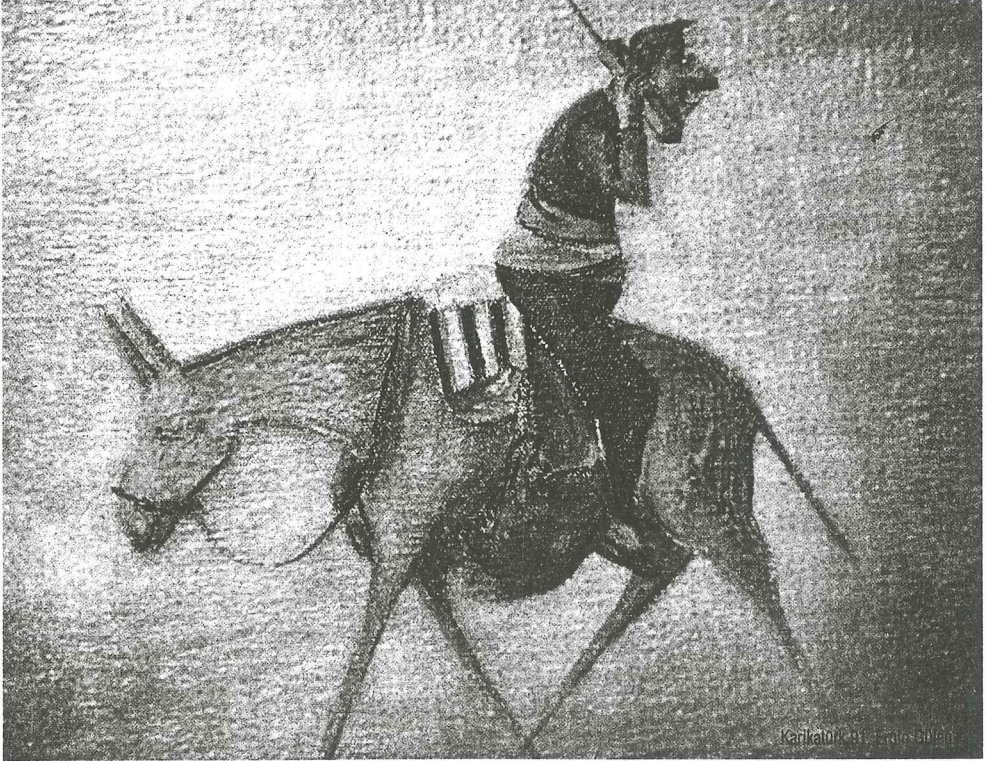

marjinali... Bu arada otobüsteki diğer bir grubu unutmamak lazım: enteller... Onlarda sürekli bir "Allah kahretsin nerden bindim, ay ben buraları, bu varoşları bilmem ki, zaten leş gibi ter kokuyo, ayy şu adam da demin burnunu karıştırıp koltuğun arkasına sürdü..." şeklinde bir yakarış vardır. İdealist, çilekeş öğrenciler ise -genelde- oturmak isteyen ama her oturduğunda gözlerinin içine içine bakan sevimli teyzeler ve yaşlı amcalarla karşılaşır... Dahası yer vermedikleri zaman da etraftaki kınayıcı bakışlar hatta sözlü uyarılardan bıkmış bir haldedirler.

Bu arada sizin de o bacaklarınıza inen kara sular, kapkara olma yolunda ilerlemekte... O da ne? Bir yer daha boşaldı, gene tüm cazibesıyla sizin için tasarlanmış, üstelik hem cam kenarı, hem de pek ergonomik! Ama maalesef artık iş işten geçti, hem trafik açıldı, hem de eve çok yaklaştınız. En iyisi oturmayın, zaten birazdan yaşlı bir amca biner, boş verin, öğrencinin çilesi bitmez...

Şimdi Hasat Zamanı

Parantez İçine Aldım Aklımı ve Yemyeşil Yangınlar Sundum Alinterime

Abdulkadir Zeynel

Sonsuz bir evreni kuşatıp gelen ilahi nur, gözkapaklarından sessizce sızarken insanlığın, bir kurtuluş muştusu ile yeniden canlanır toprak. (Renklerle) ve (seslere) ve (alınlardan toprağa yol buldukça depremler üreten kutsal alinterine) haber var mavera bestesinden. Yeniden diriledursun gökyüzü, ipek ipek yağmurlar boşaltsın tertemiz yüreğe (ve yemyeşil ordular yürüsün gözlerimizden.) Duaya çağır ey şehir (beni) ve (şuracıkta duraduran yalnızlıktan taş kesilmiş ve şarkılarını bir bad-ı garba kaptırmış şu menevşesiz şehri...) Gümrah ırmaklar fışkırır ol dem, yelesinde ab-ı hayat sırrı saklı al tayların toynaklarından. Aşk dehlizlerinden geçip, gözyaşıyla yoğrulan iksir, altuni bir okyanus sunar toprağın kavru lan bağrına. Zaman, (boşluğa savrulan bir sayha gibi) geçer ayakaltlarımızdan.

Ve gök-
yüzü,
ç e -

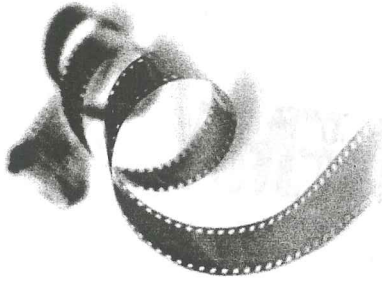
ker bütün perdelerini üzerine. Kurşun akşamda depremle kolkola yürüyen bu rüya, (ardında feryad-u figan saklayan tebessümler) salarken zamanın nazenin tenine, heyula (bir ağ gibi) örer tüm karanlıkları.

Endişe, daha henüz sıkılmamış bir yumruk gibi gezinirken yüzünde kentin, desen desen korku işlenir alacakaranlığın gözbebegine, ve gece çıldırır öfkesinden bir kıvılcım deşdiğinde çehresine. Şu koca dağ ince bir sızı olup (bir müteessir hançer gibi) sessizce sızıverdi şahdamarıma. Çeşit çeşit ölümlerden kaçıp ab-ı hayat yudumladım kayıp şehrin en izbe dehlizlerinde.

Mahşer en dehşetengiz fırtınalarını solurken arzın üstüne, olan bitenden bihaber sürgün bir seyyah yol almaktadır kızgın çöllerde. Perçemimden sarkan acı, yol alırken boşlukta bir sızı yakalar ve yakar sağ yanımı.

Ben bu depremlere alışkın değildim
Pervasız geldi ölüm apansız ve acımasız
Bu kumlara adımları da yazmamıştım
Neden çöllerdeyim hayli senedir
Ve neden kuyularında hep baldıran zehri
Saçığına sığındığım, bu hayal şehrin.

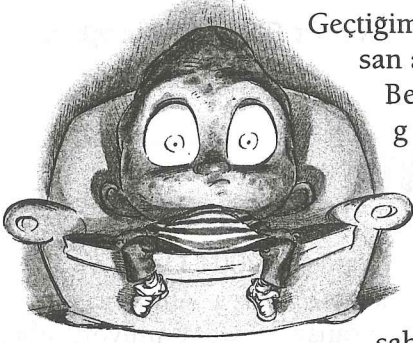

SİNEMA

Sinefil Olmak

Mustafa Emin Büyükoşkun

Geçtiğimiz Nisan ayında Beyoğlu'ndaki insanların istilasına sahne oldu.

Bu insanlar ellerinde kalın kitapçıklar ve ellerinde deste deste biletler bir o seansa bir bu seansa harıl harıl koşturup durdular. Çoğu iki seans arası anca bişeyler atıştırarak aç bilaç filminden filme koşan bu insanlar Türkiye'de az bulunan bir hastalıktan muzdaripler: "sinefillik"

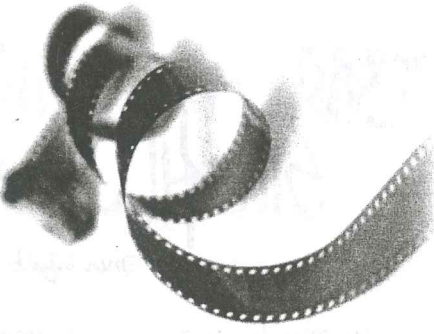
Evet **Uluslararası İstanbul Film Festivali** bu sene tam **23 yaşında**. Bundan 23 yıl evvel İstanbul Sinema Günleri olarak Kültür-Sanat dünyasına adım atan festival bugüne kadar binlerce izleyiciyi yüzlerce filmi ve onlarca konuk sanatçı ve yönetmeni ağırladı. Bu büyük kültür hizmetinden dolayı "**İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı**" İKSV'yi kutlamak gerekiyor. Tabii bu etkinliği finanse edenler onu kendi amaçları doğrultusunda yönlendiriyor olabilirler yahut İKSV bu festivali sadece kamu yararına düzenlemiyor olabilir ama böyle büyük bir organizasyona hayran kalmamak elde değil. Tabii bunları görünce bu kadar işadamları ve sanayici bolluğuna rağmen doğ-

ru düzgün bir sinema kuruluşumuzun ne de başka bir çatı altında düzenli bir film programımızın olmayışı beni çok üzüyor. Umarım birileri bu yazıdan ders çıkarır.

Hasılı bir festivali daha böyle geçirdik. Evvelki yıllardan edindiğimiz tecrübeyle zamanımızın, takatimizin ve paramızın yettiği filmlere gitme fırsatı bulduk ve Genç Öncüler olarak festivali mercek altına aldık. Tabii 200 film arasından birşeyler seçmek ve yorum yapmak zor ama izlediklerimiz arasında Bahram Bayzai'nin fantastik ve bir o kadar da gerçekçi filmi "**Misafirler**", çok şiirsel ve minimalist bir dile sahip olan "**Son Tren**", sade, basit ama çok içten ve sıcak bir dile sahip olan Cezayir yapımı "**Bin Ay**", dramatik bir mülteci hikayesini anlatan uzun bir yol filmi olan "**Bu Dünyada**" ve küçük kendi halinde yaşayan fakir insanların hikayesini anlatan Rus-Ermeni ortak yapımı "**Vodka-Limon**" en dikkat çeken filmler.

İşte bu festival de böyle geçti. İnşallah seneye daha yoğun bir katılımı ve daha fazla filmle festivali izleme şansımız olur. Ayrıca bu ayki "**8. Uluslararası Tursak Çevre Filmleri Festivali**" programına da bir göz atmanızı tavsiye ediyoruz. İyi seyirler...

Not: Festivalle ilgili olarak www.tursak.org.tr adresinden veya 0212-244-52-51 numaralı telefondan bilgi alabilirsiniz.

SİNEMA

Mustafa Emin Büyükoşkun

Elveda Lenin

2003 Alman yapımı, orjinal adı "Go-od Bye Lenin!" olan filmin yönetmenliğini Wolfgang Beckert yapıyor. Başrolleri ise **Daniel Brühl** (Alexander), **Katrin Saß** (Christiane) ve **Chulpan Kamatova**(Lara) yapıyor. Film Berlinale'de **2003 En İyi Alman Filmi Ödülü'nü**, **Avrupa Film Ödülü**, **Mavi Melek Ödülü** gibi birçok ödüle sahip ol-

masının yanısıra **2004 Oscar** ve **FIP-RESCI** adayı. Ayrıca Almanya'da 6 milyon, Fransa'da ise 1 milyon gibi oldukça yüksek bir gişe hasılatı elde etti. Filmin bu kadar yüksek bir ilgi toplamasının nedeni ise dili ve konusu.

1989 Doğu Almanya'sında geçen film Almanya'nın federalleşmeye gidiş sürecinde bir ana-ogulun hikayesi etrafında kapitalist ve sosyalist düzeni soruguluyor. Filmin açılış sahnesi Alexander'ın da katıldığı Doğu Berlin'de bir özgürlük yürüyüşüyle başlıyor. Bu esnada anne Christiane DDR'nin 40. yıldönümü kutlamalarına katılmak üzere *Reichstag*(başkanlık sarayı)'a gitmektedir. Tam takside indigi esnada oğlunun Stasi tarafından tutuklandığını görür ve kalp krizi geçirir ardından da 8 ay sürecek olan koma başlar.

Christiane komadayken Berlin Duvarı yıkılır ve Doğu ile Batı Almanya birleşir. Sosyalist düzen gider yerine kapitalizm gelir. Christiane komadan çıktıktan sonra doktorlar ona kendisini heyecanlandıracak her türlü olaydan kaçınmasını söylerler. Bunun üzerine Alexander annesine tamamen

yalıtılmış bir odada sosyalist hayatı canlandırır. Christiane'nin odası Federal Almanya'da sosyalizmin hâlâ yaşandığı tek yer olur böylece. Alexander televizyon tamircisi arkadaşı Rainer ile sahte haber filmleri çeker ve bunları annesinin odasındaki televizyondan yayınlar. Birleşmeden sonra artık nostalji olan eski yiyeceklerin -mesela *Köngisberger Salatalık Turşusu*, halis Doğu Alman malı- ambalajlarına "**kapitalist**" düzenin gıda maddelerini koyarak annesinin odasındaki sosyalisti hayatın dekorlarını oluşturur.

Birgün Christiane evde yalnızken artık yürüyebildiğini farkeder ve dışarıda kısa bir gezinti yapmak ister. Soğa çıktığında "**gerçek**" hayat onu çok şaşırtır. Cola reklamları, lüks otomobiller, Metro (Batı Almanya'da kurulmuş olan büyük marketler zinciri) afişleriyle kaplı billboardları görünce artık bazı şeylerin değiştiğini farkeder. İşte tam bu sırada ünlü Potsdam Meydanı'nda bulunan Lenin heykelinin helikopterle kaldırıldığını görür. Caddede, otomobillerin üzerinde seyreden heykel Christiane'nin önünde geçerken sanki ona ve tüm Dünya'ya "**Elveda**" der gibidir. Artık Soguk Savaş sona ermiş, dünyamız tekkutuplu yolda yavaş yavaş ABD emperyalizminin hegemonyasına girmektedir. İşte bu ironik sahne bence filmin en can alıcı bölümü ve Dünya'nın şu anda bulunduğu sürece nasıl gittiğini anlatan belgesel bir kare aynı zamanda.

Film bu olayların etrafında mizahi ve aynı anda da dramatik bir dille kapitalist ve sosyalist sistemleri Doğu-Batı Almanya bağlamında sorgularken, iki düzenin de iyi ve kötü yanlarını dile getiriyor. Öte yandan Christi-

ane'nin odasındaki "**sanal Sosyalizm**"in ironik yüzü ise bizi yaşadığımız sistem üzerine bir sorgulamaya çağırıyor. Tabii bunda Wolfgang Becker'in üslubunun etkisi de büyük. "**Elveda Lenin!**" her ne kadar kapitalist tüketim toplumunu sorgulasa da, filmin ardından Almanya'da başlayan "**Ostalgie**" (Almanca *Ost* -doğu- ve *Nostalgie* -nostalji- isimlerinden türetilmiş kelime oyunu) trendi antikapitalizmin bile, sistem tarafından moda haline getirilerek içi boşaltılmış bir pazarlama stratejisinden ibaret kılındığını gösteriyor, tıpkı **Che Guave**ra'nın t-shirt ve rozetleri süsleyen bir imaj haline gelmesi gibi. Filmin yol açtığı bu çelişki popüler kültürün en bariz örneğini oluşturuyor.

Esasen popüler kültür sadece sanatı sömürüp içini boşaltan, farklıyı yahut özgün olanı yokeden bir pazarlama stratejisi değil, aynı zamanda toplumsal kültürün ve geleneklerin de en büyük düşmanı. Bestseller romanlar, filmler, müzikler üzerine kurulu bu politika, aslı çökseslilik, çokrenklilik olan toplumsal kültürü tekdüzeleştirerek kâr marjlarını artırmayı ve toplumda bireyi sorgulamaya yahut düşünmeye sevkedecek olan her türlü unsuru ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Biz müslümanlar kültürümüzü yokeden, bizi kimliğimizden uzaklaştıran bu emellere karşı **tavrımızı ortaya koymalı** ve "**kararlı bir boykot**" içerisinde olmalıyız. Bir mümine yakışan da budur. Selam ve dua ile...

YANLIZ BİR ŐEHİRİN İSYANI

Erzurumdan ıktım yola
arşı pazar oduncuya
Birde baktım urfaya
Yalnız bir Şehrin isyanı damarlarda.

Urfa, tarih sahnesinde
boy ölçüŐen büyük Şehir
PadiŐahlar zamanı
Peygamberler diyarı
Dervifler mekanı

Şimdi Urfa yalnızmı
Yalnız bu ne yürek ki
Urfa insanlığın kurtuluŐu
Peygamberler diyarı

Fıratın sularında ki gizli ses
diyor ki "Ben Şahit oldum olanlara"
birde tarih yazsın olanları
bir ben yalnız, bir de ben

MURAT PALA

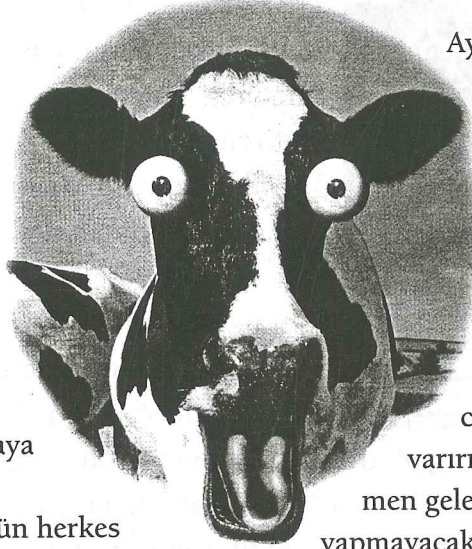
SÜPRİZ SINAV PARADOKSU

Uğur Peker

Öğretmen Cuma günü şöyle diyor: “Gelecek hafta hiç ummadığımız bir gün sizi yazılı yapacağım.”

Sınavın haftaya Cuma günü yapılamayacağı açık, çünkü Cumaya kadar sınav yapılmamışsa o gün herkes okula sınav olacağını bilerek gelecektir. Aynı nedenle Perşembe de yapılamaz, çünkü Cuma günü yapılacak sınav sürpriz olmayacağından Perşembe’ye kadar sınav olmamışsa öğrenciler sınavın o gün yapılacağına kesin gözüyle bakacaklardır. Bu da Perşembe günü yapılacak sınavın sürpriz olmaması demektir.

O halde sınav Perşembe’den önce yapılmalıdır. Ancak sınav Salı günü de yapılmamışsa Perşembe günü de yapılamayacağından Çarşamba günü yapılmalıdır. Bu da Çarşamba günü yapılacak sınavı sürpriz olmaktan çıkarır.

Aynı şekilde mantık yürütürsek, Salı ve dolayısıyla Pazartesi günü yapılacak sınavın da sürpriz olamayacağı sonucuna varırız. Öyleyse öğretmen gelecek hafta sınav yapmayacaktır.

Fakat biraz düşünersek, öğretmenin gelecek hafta yerine gelecek yıl demiş olması durumunda da aynı akıl yürütmeye sürpriz bir sınavın yapılamayacağı sonucuna varırdık. Ama bu saçmalık; çünkü hepimizin bildiği gibi, her dönem 3 sınav olacağını bildiğimiz halde öğretmenin “çıkarın kağıtları, yazılısınız,” demesi her zaman sürprizdir.

Bu paradoks 50 yılı aşkın bir zamandan beri felsefecileri, matematikçileri ve mantıkçıları uğraştırmaktadır. Halen tatminkar bir çözüm bulunamamıştır.

Transfer Skandalları Top10

- 1) Fenerbahçeli iki yöneticinin Figo'yu Barcelona'da izlemeye gitmesi...
- 2) Trabzonspor'un Gine'den aldığı Shaka isimli futbolcunun basın tanıtımında defalarca denemsine rağmen üçten fazla top sektirememesi...
- 3) Galatasaray'ın Mustafa Denizli zamanında aylarca uğraşp sonunda imza attırdığı Dominic Iorfa'nın kısa bir süre sonra geri gönderilmesi...
- 4) Fanatik gazetesinde yıllar önce çıkan "Ali Şen, Ronaldo'yu almıyor" haberi...
- 5) Tarihinin en büyük transferini gerçekleştirip Campbell'i alan Trabzonspor'un 9 maç üst üste gol atamaması üzerine başkan M. Ali Yılmaz'ın "gol makinesi diye aldık çamaşır makinesi çıktı" ve "yamyam" demesi ve Campbell'in ülkesine dönmesi...
- 6) Fenerbahçe'nin Ortega transferi (fazla deşelemeye gerek yok...)
- 7) Beşiktaş'ın Ayhan'ın transferi için 9 milyon dolar bonservis bedeli ödemesi...
- 8) Fenerbahçe'nin 2000 yılında transfere 120 milyon dolara yakın para harcaması...
- 9) 32 yaşında Fenerbahçe tarafından transfer edilen Kenneth Andersson'un "benim yaşında bir futbolcuya bu kadar parayı nasıl verdiler anlayamadım" diye açıklama yapması...
- 10) Kompela adlı şovmen-futbolcunun sadece şaklabanlık yaptığı için gittiği ülkeden Gaziantep'e geri getirilmesi.. :)

İlker Yasin: Daum daha kadroyu oturtamadı sanki...

Engin Verel: Daum daha kendini oturtamadı ki...

İlker Yasin: Nereye koltuğa mı?

Engin Verel: Yoo kulübede oturuyor.. :)

Her işin bir Exper'i var.

DATATEKNIK
BİLGİSAYAR SİSTEMLERİ TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Güçlü & Güvenilir

exper
Türkiye'nin Bilgisayarı

Bölge Müdürlükleri | İSTANBUL (0212) 288 17 65 ANKARA (0312) 478 69 79 İZMİR (0232) 464 03 17 KAYSERİ (0352) 222 31 31 ADANA (0322) 458 39 61
SAMSUN (0362) 433 10 18 BURSA (0224) 251 86 46 DIYARBAKIR (0412) 223 40 00 TRABZON (0462) 323 25 82 ANTALYA (0242) 244 39 08